

A nomád

*Versek az elindulásról, a keresésről,
a vándorlásról és a megérkezésről.*

A nomád

A nomád

*Komáromi János (koma) versei
az elindulásról, a keresésről, a vándorlásról és a
megérkezésről.*

*Paks
2007.*

© Komáromi János

© Grafika: Komáromi Anna

ISBN 978-963-06-3628-5

Kiadta: ANÁRBO Szövetkezet, Paks, 2007
Felelős kiadó: Komárominé Bálint Éva

Nyomdai előkészítés: Schöck Bt.
Nyomta és kötötte: Szekszárdi Nyomda Kft.
Felelős vezető: Vadász József ügyvezető igazgató

Tartalomjegyzék

<i>Az indulás – A nomád.....</i>	<i>9. oldal</i>
<i>lábaim alatt.....</i>	<i>12. oldal</i>
<i>tégys társaddá.....</i>	<i>13. oldal</i>
<i>Van amikor.....</i>	<i>14. oldal</i>
<i>Emlékezem.....</i>	<i>16. oldal</i>
<i>Csak versekben élek.....</i>	<i>18. oldal</i>
<i>újabb körök.....</i>	<i>20. oldal</i>
<i>Törzs és levél.....</i>	<i>23. oldal</i>
<i>hallod?.....</i>	<i>24. oldal</i>
<i>a fák elkísérnek.....</i>	<i>26. oldal</i>
<i>Előre szaladtam.....</i>	<i>28. oldal</i>
<i>csak néhány lépés.....</i>	<i>30. oldal</i>
<i>Úton – A nomád.....</i>	<i>32. oldal</i>
<i>megfordul a szél.....</i>	<i>34. oldal</i>
<i>száll a por.....</i>	<i>35. oldal</i>
<i>arany, ezüst.....</i>	<i>36. oldal</i>
<i>Vörös betűk.....</i>	<i>37. oldal</i>
<i>nem akarom.....</i>	<i>38. oldal</i>
<i>körbe fordul.....</i>	<i>40. oldal</i>
<i>Vágta.....</i>	<i>42. oldal</i>
<i>akinek volt.....</i>	<i>45. oldal</i>
<i>A magány – A nomád.....</i>	<i>46. oldal</i>
<i>álmodott világok.....</i>	<i>51. oldal</i>

<i>csak a.....</i>	<i>52. oldal</i>
<i>test.....</i>	<i>54. oldal</i>
<i>Cseppnyi múlt.....</i>	<i>55. oldal</i>
<i>az idő kerekei.....</i>	<i>56. oldal</i>
<i>én voltam.....</i>	<i>58. oldal</i>
<i>Felhők – A nomád.....</i>	<i>60. oldal</i>
<i>Szememben.....</i>	<i>62. oldal</i>
<i>Szonettel a sötétbe.....</i>	<i>63. oldal</i>
<i>féktelen évek... minden messze van.</i>	<i>64. oldal</i>
<i>nézni a lebukó Napot.....</i>	<i>68. oldal</i>
<i>véletlenül itt hagyott.....</i>	<i>70. oldal</i>
<i>kortalan.....</i>	<i>71. oldal</i>
<i>Angyali kórus.....</i>	<i>72. oldal</i>
<i>tört fények.....</i>	<i>74. oldal</i>
<i>...ne még!.....</i>	<i>75. oldal</i>
<i>árnyékom.....</i>	<i>76. oldal</i>
<i>gyengének lenni.....</i>	<i>78. oldal</i>
<i>jó voltam.....</i>	<i>79. oldal</i>
<i>Voltak szép napok.....</i>	<i>80. oldal</i>
<i>A parton – A nomád.....</i>	<i>81. oldal</i>
<i>repedés fut.....</i>	<i>84. oldal</i>
<i>úr lennék.....</i>	<i>86. oldal</i>
<i>keresem.....</i>	<i>87. oldal</i>
<i>boldogság - most.....</i>	<i>88. oldal</i>
<i>megfeszül.....</i>	<i>90. oldal</i>
<i>valami vers.....</i>	<i>92. oldal</i>
<i>tavaszi vers - Húsvétkor.....</i>	<i>94. oldal</i>
<i>sólyom lelkem.....</i>	<i>95. oldal</i>

<i>lélek utazás</i>	96. oldal
<i>sámán lettem</i>	98. oldal
<i>arcomba szédülök</i>	101. oldal
<i>víz-körök</i>	102. oldal
<i>spirálkaron</i>	103. oldal
<i>...valóság</i>	104. oldal
<i>Éjszaka – A nomád</i>	106. oldal
<i>Elrejtett szavak 1.</i>	109. oldal
<i>Elrejtett szavak 2.</i>	112. oldal
<i>-séták-</i>	114. oldal
<i>Hullámfodor</i>	116. oldal
<i>marék homok</i>	118. oldal
<i>nyomtalant</i>	119. oldal
<i>teremtünk</i>	120. oldal
<i>utcasarkon</i>	122. oldal
<i>Kevés a szó</i>	124. oldal
<i>Remény</i>	126. oldal
<i>egy este</i>	128. oldal
<i>Gyermekek vagyunk</i>	130. oldal
<i>Háton fekvő – A nomád</i>	132. oldal
<i>Álmodj tovább</i>	136. oldal
<i>A szív húrjai</i>	137. oldal
<i>Szikrák, Napok</i>	138. oldal
<i>Ajándék</i>	141. oldal
<i>megpattant</i>	142. oldal
<i>adni és elfogadni</i>	144. oldal
<i>adtam</i>	146. oldal
<i>Kezemmel</i>	147. oldal

<i>árva vándor</i>	148. oldal
<i>mag</i>	150. oldal
<i>dobol a vérem</i>	151. oldal
<i>egyszer már</i>	152. oldal
<i>visszatérés</i>	154. oldal
<i>tűz mellett</i>	156. oldal
<i>emlékszel még?</i>	158. oldal
<i>Magyarságom</i>	163. oldal
<i>hősök</i>	164. oldal
<i>hazaérkezés</i>	166. oldal
<i>elgurult</i>	168. oldal
<i>Elfelejtett mosolyom</i>	170. oldal
<i>Földem</i>	171. oldal
<i>Gyűrött színek</i>	173. oldal
<i>Hazám</i>	174. oldal
<i>A szerző bemutatkozása</i>	178. oldal
<i>Honlapjaim</i>	181. oldal
<i>A kötet megjelenését támogatták</i> ...183. oldal	

Az indulás

A hegyek fölé lassan vörös ködöt vont az ébredező Nap. Még az éj álma látszott az ásítva szétterülő korongon, mintha nem tudná biztosan fel akar-e kelni. El-el bújt egy-egy kékesszürke felhő mögé, de mintha csak játszana, szinte rögtön újra kibukkant és mindig egy kicsit kevésbé volt vörös, mint előtte.

A hullámzó végtelen pusztaságban egyedüli pontként csupán egy magányos lovas alakja rajzolódott ki. Lassan poroszkált a megszülető Nap fényében. Néha megállt és körbe nézett. Nem úgy, mint aki keres valamit, inkább csak úgy, mint aki azt ellenőrzi, meg van-e még minden, ami eddig körülvette. Végig nézett a tájon. Kicsit szabadon engedte a lelkét. Azután indult tovább. Nem várhatott.

Igaz, nem tudta pontosan hová is megy. Csak azt tudta, hogy mennie kell. Soha nem érezte még ezt ennyire. Megőrzött megannyi szép pillanatot, emlékezett eddigi élete sok-sok állomására és tudta, hogy lassan elérkezik... valami más. Nem, még nem a végső állomás, csak valamilyen másik Út. Valami, ami már nem ugyan az mint ami most van.

Itt lesz akkor is a puszta, itt lesznek a távoli hegyek ködös árnyképei, itt a lova és a ló patái alatt a fű is, de semmi sem lesz már azonos jelenlegi önmagával.

Érezte ennek a változásnak a közeledtét. Most is mintha egyre közelebb poroszkált volna hozzá. Szinte megcsapta az arcát valami szellő... de mégsem... mielőtt elérte volna elenyészett a fuvallat. Mintha üveg állta volna az útját.

Mióta is várta már, hogy megtörténjen... hogy oda érjen...? Amióta csak eszmélni kezdett tudta, hogy egyszer eljön ez az idő. Tudta, hogy egyszer majd mennie kell és most eljött a pillanat. Ment és érezte, mindegy merre indul, nem a cél csak az Út a fontos. Egy másik állomáson vár már rá valami új.

Egyre csak baktatott előre. Bár ott legbelül érezte, hogy a változás nem "valahol másutt" van vagy lesz. Nem lehet megtalálni a helyet, ahol megtörténik, ahol lezajlik, ahol átélheti. A változás maga az Út. Azt is tudta, hogy az Úton haladáshoz valójában még menni sem kell. Nem fontos lóra ülni, nem fontos gyalogolni... elég csak a lelkében kinyitni a kaput, hogy szabadon bejöhessen minden, hogy nyitott legyen, hogy képes legyen meglátni, észrevenni, befogadni és elfogadni.

De mégis... most úgy érezte el kell indulnia a valóságban is. A vándorlásnak most jött el az ideje. Érezte, hogy nem kell előre tudnia a célt az eszével, mert az Út már bele van égetve a lelkébe. Csupán követnie kell azt az irányt, amit minden pillanatban a tudomására hoz az érzés, a megfogalmazhatatlan sugallat, a meghallhatatlan hang. Láthatatlan erő ez, de a leghatalmasabb, ami előre hatni képes. Mégis annyira könnyű figyelmen kívül hagyni, hogy alig néhányan engedelmessé válnak neki. De ő most mégsem tehetett mást.

Az elmúlt időben már olyan erős volt benne a készletesség, hogy nem volt a napnak olyan órája, amikor ne gondolt volna a változásra. Érezte, hogy nem itt van a helye vagy nem így... Nem tudta mi vár rá ha elhagyja a megszokottat, a már ismert mindennapokat, de tudta, hogy előbb vagy utóbb mennie kell. Most eljött az idő!

Poroszkált tovább... Bár inkább csak lova vitte, mintha tudta volna merre akar menni... és talán a ló tudta is...

lábaim alatt

*lábaim
a mindenségben gázolnak
kezeim
a sorsomba markolnak*

*konok fejem
sebektől csatagos
arcom
égő szemem könnyeitől maszatos*

*lábaim alatt
a Föld forog
felemelt kezemen
csillagok*

*lelkemben
a végtelen varázsa
szívemben
a varázslók magánya*

tégy társaddá

*tégy társaddá minden órát
minden elfutó napot
már nem szaladhat örülten az idő
derűvel emelj kalapot*

*ne számítsanak neked percek, órák
hónapok és tegnapok
csak a jelent éld át velem
csak ott létezz, ahol én vagyok*

*mindegy rád mi vár
menj tovább az úton
hiszen úgysem tehetsz mást
menned kell tudod*

*valami véget ért
és új Út épült a semmibe
egyedül voltál
már nem vártál senkire*

*nem ijeszt semmi
sem félelem, sem fájdalom
teljes szívvel súgod:
bármilyen vár, vállalalom!*

*egy új élethez menekülsz
a hétköznapi-halál elől
menned kell tudod
különben a megszokás megöl*

Van amikor...

*Van amikor fáradt virágok
tövén ül meg a csend.
Lehullt szirmok számolják
a gyorsan elmúló éveket.*

*A vén idő némán megáll,
ha meghallja sóhajod,
hajad szálai között
kócos napsugár oldalog.*

*Van amikor sápadt fényből
sárga lángcsóva tör elő
és csillagokat rajzol
a földre: múlt, jelen és jövő.*

*A mindenséget egyetlen sima
kavicsként kezdedbe foghatod,
de nem tudhatod soha
mit hoz majd a holnapod.*

*Van amikor zajos ünnepek dala
úrrá lesz a közönyön,
mindennapok fakó árnya
egy-egy napra elköszön.*

*Fényes hangok csillogása
hullámzik és körbefon,
mint gyermeket az anyja
ringat, átölel és ölbe von.*

*Van amikor csendes álom
kínzó vágyat rejteget,
néma sikoly repeszi szét
a legmagasabb hegyeket.*

*Az ifjúság, könnyű madár
múlt napokon átsuhan,
gyenge kézzel simogatnánk
itt tartanánk boldogan.*

Emlékezem

*minden csókomra emlékezem
s lehanyatló kezem még
távolba tűnt arcokat
simogat csendesen*

*messze sodort perc-vitorlások
az emlékezet tengerén
feltűnnek egy-egy pillanatra
mindegyik enyém*

*fátylakon át az idő
szítál vörös és barna színeket
és a képzelet
édes álomba ringat*

*múltam keresem
fakó emlékképek árnya mögött
hol együtt sétál
a szerelem és a magány*

*kilépek sötét ajtókon
és magukba zárnak
üres szobák*

*kinézek fénylő ablakokon
és kilöknék
menjek már tovább*

*sután botladozom
emlékeim tövises ösvényein
szembejövő furcsa arcokban
arcom keresem*

*hangtalan mozgó szájak
beszélnek hozzám
láthatatlan érintéssel
karok ölelnek*

*a csend elnyel
és nincs tovább*

*micsoda tervek szótték pedig
egykor fiatal éveim
csillogó aranyfonalát!*

*micsoda vágyak építettek
álmaimból ragyogó
gyémánt palotát!*

*szép mohó hitem mostanra
valósággá száradt
mégis igaznak hiszek
vágyott csodákat*

*befejezett dolgaimmal
nem törődöm többet
újra előásom reménytelen,
porral fedett jövőmet*

Csak versekben élek

Csak betűkben élek
és már félek,
ha éled új remény.
Kőbe zárt kiáltások
szegélyezik utam.
Kutatok, feltárom
a jövő árkait.
Kezemből vérem
csöpög, s éltető
könnyemmel keveredik
a szikkadó közönyön.
Legalább ne hinnék
újra meg újra vakon.
Dobnám a szemétbe
rongyos álmaim.
De hordom foszlott
gúnyám és sajnál
ki rám tekint.
Felém nyúló kezét
kétségbeesve markolom.
Próbálok parancsolni
a torkomon feltörő sírásnak...
...mint akinek sírt ásnak.

*Csak szavakban élek.
Papírra, monitorra kiáltom
álmaim. Az éterbe súgom,
mit eltitkolnom kellene.
Mindegy! Már nem tehetek
se érte, se ellene.
Fák ágai között
száradó levelek
barna-bánata az enyém.
Lehulló esti fények
ködruhájába burkolom magam.
Végig futok az égbe emelkedő
felhők peremén.
Sétálok földre érő
szivárványokon.
Élek a Nap vöröslő,
perzselő leheletén,
de vágyam holdudvarában
meghal a fény.*

*Hallanod kellett volna már
dallá szótt kiáltásomat.
Rólad álmodom, bár még csak
színesen izzó fénypontokból
kirakva láttalak.*

*Csak versekben élek...
...még csak versekben...*

újabb körök

nehéz párák lobbannak
füvön nyúlik el
a holtfáradt emlékezet
mintha csend lenne
pedig csak kis szünet ez
ami két "jajj" között
követelt magának helyet

egyetlen hangtalan sikoly most a Tér
egyetlen fájdalmas viadal
felkelni már nem tud az Anyag
de nincs is miért...
már nincs itt amit akar

évezredeké nyúlik a Pillanat
itt is megtalált
ide is elért hát
a csillag-sebektől folyó
vastag fájdalom
nem hallgat már más
csak a száanalom

vércsepp hullik a földre
szétrebben a döbbenet rajzolta kör
csitul, lázadóvá szelídiül a düh
de mégis újra meggyötör

*lángnyelvek képét égetik a lelkekbe
az önpusztító vágjak
mintha üzeni akarnának valamit
egyre csak várnak
elmondani semmit nem lehet
leírni sem szabad a lényeket
bolyong folytonosan
rációnak ütközve
a tébolyultnak mondott gondolat*

*...körök...
és egyre újabb és újabb körök
és csak hajtogatják egyre:
ha akarok, kitörök!*

*...szalmaszálon mászik a katicabogár
verdeső piros szárnyakon
vérzik el lassan a Nyár
fekete foltokká alvadnak a bűnök
...nem menekültem soha
üldöznek mégis
mindenhol rám találnak
az árnyak
és minden sarok mögött várnak*

*üres szobákban ül
üres ágyakba fekszik nevetve
a közöny
a meg nem értett érzés helyébe lép
az érzéketlen értelem
de már úgyszincs mit féltennem*

*nem is keresek
hiszen csak körbejártam
róttam az érzelmek
újabb és újabb köreit
de rájöttem semmi nincsen
már elszáradt a múlt*

*el kell törni minden régi kört
rajzolni léptekkel megint
új formákba kényszeríteni az érzéseket
és indulhatnak újabb körök*

... ha egyszer mégis kitörök

Törzs és levél

*fatörzseken
hasadnak fel
az évek
s gyűrűket
rajzol beléjük
minden év
bennem is
évgyűrűk gyűlnek
világos,
sötét,
világos..., sötét...*

*falevelek
hullanak lebegve
mint szelet vesztett
papírsárkány
földre érnek
és elenyésznek
ilyen levél
minden évem
s kérem a szelet
fújja még,
fújja még
tovább..., tovább...*

hallod?

hallod?

*hogy dobban a léptem
mint mikor élni kísértem a szavakat
vezettem a sorokat
szőttem száz színes szövetté a vonalat
a képzelet hálójába rejtettem
a szépet és a rútat
a gonoszat és a jót
no nem a valót
csupán egy álmodott világot
ami igaz volt
és nem hazudott el semmit
nem takarta szemérmesen
amiről azt gondolta látni nem lehet*

*amikor azt akartam
hát lángolt a papír
vagy ázott arcokon pihent meg a tinta
és néha a fájdalom repesztett
hazudott közöny falakat
emeltem a mennybe
vagy tiportam a földi pokolba
éledő-pusztuló vágyakat*

*de lásd!
minden elmúlt
nem jön vissza semmi
tartanak még a színesre szótt vers-hálók
a bilincs-szavak még nem eresztenek
de lassan belátom
a test nem számít
a lélek...
talán már nincs is itt
és molekula-börtönöm rácsai mögött
már nincs semmi
üres lett a lét*

*hallod?
visszhang kél még bennem
csak kiáltani kell...
hogymég élni kezdjen valami
kell valaki rajtam kívül is
hogymég hangja
új lélekkel töltsön*

*nézz rám!
hallod?*

a fák elkísérnek

*a fák elkísérnek
föled hajtják árnyat adó ágaik
más nem is segít*

*egyedül maradtál
végig utaztál több életet
és gyakran úgy tettél
mint aki megérkezett*

*pedig tudtad legbelül
hogy az út még tovább vezet
de jó volt hinni
hogy vége
hogy megállhatsz végre
megpihenhet a kóborló szív
megnyugodhat a meggyötört lélek
de még sem
még nem...*

*a fák elkísérnek
megriasztanak a kopasz ágak
dermedten állnak a halott törzsek*

*az egykori zöldek
szürkén és barnán merednek az égre
vagy fekszenek a földre
köztük vergődsz előre*

könnyeid rajzolnak utánad fényes csíkokat
mint valami nyálkás útvonal
maradnak el a nyomok
az élet
mint csúszómászó féreg
kúszik előre
az Univerzum e tenyérsíkján
néha megállsz
és azt kérdezed:
ez az enyém?

a fák elkísérnek
a bomló rügyek
csapzott ragacsaiból
megszületnek az új életek
virágszirmokban tobzódik
az illatok mámorát kereső
mintha megállna most
egy pillanatra az idő
a menekülés
csendes vergődéssé szelődül
de eléd perdül egy hulló szirm...

jelzés ez
hogymeni kell tovább
üvölnél: elég!
nem bírom!
de mozdul a láb
és rándul az izom
és felzubognak az energiák
és a Végtelen hív
csak tovább... csak tovább...

Előre szaladtam

*megőrölt csendet hintek szét
szavakban-lázadó napjaim felett
nyugalom morzsák koppannak
és a percek kicsit hosszabbak lesznek*

*valami szent révületnek
érezem a nappalt
és nincs is már éjszakám
az élet útján sokszor
előre szaladtam
és csak bámultak rám ostobán*

*most állok egymagamban
az üresség mindent betölt
eltűnik múltam és jelenem
határait szétmállva oldódnak
határozott, vergődő vágyaim
többé már nem követem*

*éteri dal kúszik elő
a felhők mögé rejtett
boldogság hírnöke
ritmus ragad magával
és lassan elhagy az élet
fojtogató közönye*

*messzi, gyűrött kottalapok
őrzik a régi-régi dalokat
mámora egy boldog pillanatnak
még néha meg-meglátogat*

*ringó hajóként billeg
egyre lejjebb bukik
egy magát a fán felejtett
fagyos, barna levél
néha pördül egyet, majd lassan,
puhán, szelíden földet ér*

*fakón szikrázik az éj
de tétován, kicsit félve
a havon sárga fény gyúl
a hidegben reszkető
utcákon elhaló sikolyként
kóbor fagy vére hull*

*egy merész holdsugár
táncolni kezd a házak fölött
és lassan az enyémhez ér
csak csodálom ámulattal
és míg elmerengve nézem,
ez a vers is véget ér...*

csak néhány lépés

*hullámos levegő csap
feltörő madarak vibráló szárnytollai alá
sikoltva zuhannak a párából lett
húvössé zsugorodott vízcseppek
merészen szökken az ég felé
a bokrok alatt vacogó elhalt kiáltás...*

*fázósan gallér mögé rejtem csupasz nyakam
mintha magamat őrizném ettől a világtól
hiszen nincs aki ápol és eltakar
megvéd és felkavar egyetlen lágy simítású szava
nincs aki hallana akkor is
amikor nem mosolygó érintésekről szól az életem*

*akkor nem kellene koldulnom megértő ölelést
akkor talán az a kevés élet
ami bennem született erre a kopáran-buja világra
otthonra találna bennem
és feldübörögnének az Éden-spirálok
imádságok szólnának minden szentté váló
hallgatag pillanat mögött
kötelékeink szétmállának
mintha soha nem lett volna bánat
eltűnne az Égi és a Földi lét
és az Együtt szentségét hirdetné
két egymásba fonódó lélek
felgyúlnának soha nem halványuló fények
ragyogva csak annyit harsognának: Élet...*

*de most vacogva tántorog
halott-fényű sors-utakon
az elhazudott
elnyelt keserűségektől
ráncossá szomorodott Szív
dadogó lépések vonszolják a testet
valamit nemrég még kerestek
de elfeledve már az akarat
zsebre dugott tévhitek
görbítik az egyenes utakat
és a szomjas lélek megtalál
csillapító igazság-kutakat...*

*de valami hang még szól valahol
hallani...
ahogy suttogó szellőként végigfut arcomon
mintha üzenetet karcolna a bőrbe
...csak még néhány lépés
csak néhány kanyar
néhány nap
év
évtized
és véget ér...
vagy talán jobb is lehet
talán csak egyetlen lépés már a cél...*

Úton

A ló csendesen lépked. A frissen kihajtott fű finom párnát képez a paták alatt. Feje lehajtva, mintha harapnivalót keresne, pedig lehet, hogy a szeme nincs is nyitva és csupán az ösztönei viszik, hajtják tovább. Hátán a lovas kissé előredőlvé ül és úgy tűnik mintha aludna, szenderegne kicsit. Pedig nem alszik, csupán "másutt jár" egy még önmaga által sem pontosan körülhatárolt, nem pontosan értett világban, ahol talán az értelemnek nem is jut szerep.

Túl van néhány győztes csatán, de a múlt soha nem tudta igazán lelkesíteni. Valahogy mindig a következő feladatok foglalkoztatták. Talán túl kevés időt szánt az örömré, nem hagyott elég időt az elégedettség érzésének, mindig teleszította az új várakozások bizonytalan fonalaival. Ettől aztán ez az örömszövet mindig kicsit nehezebb lett. Pedig rendszeresen valami könnyű, derűs takaróra vágyott. Olyan légies kékre, amely tele van kedves és őszinte mosolyokkal, felemelő nevetésekkel, vidám kacagással, gondtalan örömmel. Lebegne ez a takaró és valami gyógyító fénnel járná át a testét. Kék és arany fénnel simogatná végig a derűt és a szeretetet. Az az őszinte, tiszta, minden gondtól, tervtől, aggálytól és félelemtől mentes derű, amire oly nagy szüksége lenne.

Közben pedig a fejében kavarnak az újabb gondolatok, az új remények, az új tervek, az új feladatok. Talán nem tanult meg örülni, talán nem tudja mi az a gondtalanság, amire szüksége lenne, legalább néhány percre, hogy oldódjanak a feszültségek.

Néha tudatosan elernyesztette a testét, ellazította az izmait, szétnyitotta ökölbe szorult ujjait és nagy levegőt vett. Ilyenkor kicsit felegyenesedett a nyeregben, bele fordította arcát a hűvös levegőbe. Megpróbálta lecsendesíteni a belső zajt. Kereste önmagában a békét, mert tudta, hogy valahol ott kell lennie.

Messzi nyugodt tavakra gondolt. Rezzentlen víztükörré. Azután megállította a lovát és körbe nézett. A hullámozó hatalmas fűtenger látványa kicsit felszabadította a lelkét. Csak nagyon távol emelkedtek a ködbe vesző hegyek, amelyek útját állták a tekintetnek.

Kicsit elmosolyodott. Behunyta a szemét, fejét és karjait felemelte, arcát a Nap felé fordította és várt...

Most, ahogy megállt egy pillanatra... most elfeledkezett arról, hogy mennie kell tovább...

megfordul a szél

*valahol mindig megfordul a szél
és az ablakfényekbe süllyedt utcákon
reszketve szaladnak végig
a magányba barnult, pókháló ruhájú falevelek*

*bomlott virágillat lapul meg
kertkapuk rácsai között
és a kerítések fölött
már borzolt tollakkal ül a tavaszi napsugár*

*a piszkossá olvadt hófoltok alatt
szunnyad a virágokat álmodó mező
és élénkzöld emlékekben keresi vigaszát
minden hidegtől dermedt, fuldokló fűszál*

*fagyott, hajnali percek lassan olvadnak
míg tócsák gyűjtik össze didergő nagykabátok lépteit
és a siető, mogorva emberek arcéleit,
amiket keményre edzett a hajlott idő*

*a felbukkanó napsugár csak félve érinti
az arcok barázdáiban megbúvó keserűséget
de mutatni akar valami szépet,
ezért megcsillan az ablakok üvegén
és a tócsák tükréről szivárványt hint
a közönyös, megfáradt szemekbe*

száll a por

hangok és képek
igazak és szépek
jól hangzó mondatok
talán nem is én vagyok

száll a por
szemekbe és torkokba
valót mondani
szép és jó volna

zendülni ércként
ha az ütések célba érnek
sziklaként nem hasadni
ha tűz és víz elérnek

csendben maradni
ha a düh táplál
csendben nem maradni
ha az igaz szó már hátrál

bátornak lenni
ha a hallgatás erény
írni
ha bűn a költemény

egyenes derékkal
ha hajlongást kívánnak
meghajolni
amikor segítségre várnak

állni szilárdan
ha mindenki földre hull
elporladni csendben
elfeledve... igazul

arany, ezüst

aranykődök mögé bújt
ezüsfolyó szüli meg a csendet
és rendet hoz
a halovány emlékezet
ki létezett, él tovább
és a halál csak azokra vár
akik önként fekszenek a sírba
és sírva kérik legyen vége már

aranyfüst fonja körbe
ezüsfák ezerévesre repedezett törzsét
és a környék minden madara
gyászdalba kezd
valami fájdalmasan halk melódiába
és hiába betömni a füleket
az üzenet már elért hozzánk
és menni kell ha küldenek

aranyáldozat égő oltár alatt
ezüstkés a húsban szalad
és némaságot hoz
az elhaló sikoly
amikor az utolsó sóhaj a magasba száll
és Isten régen nincs ott már
nem vár sem imára, sem áldozatra
és rég megértünk már a kárhozatra

Vörös betűk

*Vörös betűket írok
a meztelen papírra,
mintha ujjam
lenne felhasítva.*

*Vérem a tinta,
a világ a papír.
S közben hallom
valaki sír.*

nem akarom

*nem akarok fodrozó felhőket az égre
napkorong tündöklő sugarait nem akarom
a felhők beburkolnak és megfojtanak
a napsugarak élegetnek... jól tudom*

*nem akarom patakok szelíd szavú csobogását
erdei fák lágy susogását nem akarom
patakvize elmos és elsodor
fa lombja elrejt... jól tudom*

*nem akarok kedves szavakat
suttogó vallomásokat nem akarok
a szép szó megcsal és megsebez
a vallomás hazug... jól tudom*

*nem akarom pusztaságok végtelenét
tengerek időtlen hullámaint nem akarom
a pusztaságban eltűnők és elveszek
tengerek vize elnyel... jól tudom*

*nem akarok könnyes pillantásokat
lágymogatókat nem akarok
a könnyes pillantások vádolnak
a simogatások élegetnek... jól tudom*

*nem akarom a nyugalom álarcait
ringató dallamot nem akarok
a nyugalom elgyengít és elaltat
a ringó dallam csak kábít... jól tudom*

*nem akarom az élet elevenességét
a halál csendjét nem akarom
az élet hazug és dicstelen
a halál örök és végtelen... jól tudom*

körbefordul

*körbefordul visszatér
a múlt jövővé válik
úgy szeretném, ha jelenem
elbírnám odáig*

*ne a régi térjen vissza
had álmodjak újra
ne legyen a boldogságnak
múltba veszve kulcsa*

*csak a szél hegedül
csak az ész menekül
csak a vágy álmodik
csak a száj hazudik*

*körbefordul visszatér
a múlt jövővé válik
úgy szeretném, ha jelenem
elbírnám odáig*

*ne a régi térjen vissza
had álmodjak újra
ne legyen a boldogságnak
múltba veszve kulcsa*

*csak a Nap pirul el
csak a szív szorul el
csak a láng szunnyad még
csak az emlék Tiéd*

*körbefordul visszatér
a múlt jövővé válik
úgy szeretném, ha jelenem
elbírnám odáig*

*ne a régi térjen vissza
had álmodjak újra
ne legyen a boldogságnak
múltba veszve kulcsa*

Vágta

*Elhagyom fáradt éveim
szavad nyomán.
Élednek bennem Őseim.
Tűz lobog,
hív a sámán ének!*

*Dobok ritmusa
monoton ringat,
lovam patája
a sztyepp fűvén dobog.
Vágtatunk a szélnek
és testünk összeolvad!
Büszke népem vére
mint a tűz
lobban fel bennem.
Sötét szemem
felizzik, mint
vakító parázs.
Hív a messzeség,
hív száz távoli varázs.
Szálljunk lovam!
Csak előre!
Csak előre egyre!*

*Már patája
földet nem éri,
már a levegőt
hasítjuk ketten!*

*Már csak repülünk
előre önfeledten!
Micsoda vágyak
repítenek, űznek...*

*Csak előre!
Előre! Fel! Fel!
Nincs határ.
Nincs ki ellenáll.
Csak előre!
Ló és lovas egy test és lélek.
Csak repülök és már nem félek.
Csak előre!
Hajtanak őseim.
Csak előre!
Hajszolnak vágyaim.*

*Repíts lovam!
Ne oly lassan, mint a kósza szél.
Repülj gyorsabban, mint vad fürgeteg!
Repülj, mint vágató vihar,
mint suhanó gondolat.
Meg ne állj!
Hallom, hogy hívnak a hangok.
Látom, hogy csálnak a fények.
Hallom, hogy hív a sámán ének.
Ősi vérem éled bennem
és útra kél.
Szabad lelkem
most magasan száll.*

Lovam patája
csillagokon koppan.
Egy-egy csillag,
mint üstökös
a földre száll.
Mi száguldunk tovább.
Csak előre,
csak előre bátran!
Lelkem felszabadul,
szívem szárnyal e vágtságban.

Csapzott már a lovam,
elalél a testem.
Halkul az ének.
Már csak parázslík a tűz.
De még egyre úz
a vágy.
Dobog még a szívem,
mint a sámán dobok.
Előre, csak előre!

Még egyre hajszolna,
hajtana, de már
halkul a szava.
Csendesül a lelkem
a testem ernyedten
hullik a földre.
Csak előre...,
előre örökre!

akinek volt

*akinek volt
legyen megint
akinek van
maradjon így*

*akinek láng
lobogjon csak
akinek tűz
hamvadjon csak*

*kinek nem volt
sose legyen
kinek most nincs
sírjon velem*

*kinek nem járt
mégis kapott
kinek jussa
már nem jutott*

*akinek lesz
nem várt öröm
ki elszórta
maradt üröm*

*akinek jó
lesz még jobb is
akinek rossz
lesz rosszabb is*

*kinek adott
érdemelte
kinek fogyott
ne remélje*

*kinek kezdet
hosszú lesz még
kinek vége
születhet még*

A magány

Szemét a zöld tisztáson nyugtatta. A napfényben fürdő réten a fű között rengeteg apró virág virított. Többnyire fehérek voltak, de sárga, piros és kék szíromlevélkék is számosan süttették magukat a simogató fényözönben. Természetesen a rengeteg lengedező virágfejecske körül óriási volt a sürgés forgás. Rovarok ezrei vették körül, becézgették, cirógatták őket, hogy végül néhány szem virággal a testükön tovaröppenjenek.

A tisztás szélén egy fa alatt ült. Hátát a fa kérgének támasztotta. Nézte ezt a békés, derűs forgatagot. Nagyokat szippantott a friss levegőből és enyhén elmosolyodott. Nem vidáman, még csak nem is elnéző szeretettel, inkább kicsit fájdalmasan, beletörődően. Valahogy úgy, mint amikor egy anya búcsúzik gyermekétől az esküvő napján. Tudja, hogy így kell lennie, hogy így van rendjén, így van jól, de mégis fáj...

A nyugalomról, a virágokról eszébe jutott egy virágszál. Lehunyta a szemét és már látta is maga előtt azt a régi képet. Kopár völgyön kelt akkor éppen át. Még fű sem igen nőtt. Mindenütt csak száraz felrepedezett földkéreg. Mint a hámló bőr úgy kunkorodtak fel a repedések szélei. A ráncatlan talajról látszott, hogy valami régi eső simította el a felszínt, azután a kegyetlenül forró napsugár kiszárította.

Lassan léptetett. Nem is nagyon figyelt a körülötte lévő tájra. De hirtelen valami furcsát vett észre. Megállította lovát, leszállt és gyalog indult el. Nem kellett messze mennie, csak pár métert. Megállt és meglepetten nézte a lábai előtt hajladozó csöppnyi növényt. Apró, fehér virág volt. Kissé hitetlenkedve nézett körbe, de sehol egyetlen másik hősín csillagot sem látott. Leguggolt, hogy közelebbről is szemügyre vehesse.

A virág parányi szirmai táncoltak a szélben, mint valami vidám pillangó. Egészen halk rezdülés törte meg a csendet. Egy valódi pillangó érkezett. Leszállt a virágra, amely kicsit meghajolt alatta, szárnyait összezárta, majd ismét szétnyitotta. Felszívott néhány csepp nektárt a szirmok tövéből és máris tovább lebegett. Ő csendben figyelte a jelenetet. Sokáig nézett a pillangó után, amíg végül teljesen eltűnt, szinte feloldódott az ég színében. Hirtelen sötét foltok jelentek meg a száraz, szürke talajon. Morzsányi cseppekben hullani kezdett az eső. Alig néhány csepp, még annyi sem, hogy egyenletesen átszínezza a földet. Az egyik esőcsepp éppen a virágra hullott. Az szirmaival felfogta, majd lassan meghajolt és a földre, a saját tövébe ejtette a vizet.

A lovas felegyenesedett és vissza ballagott a lovához. Amint távolodott, még hátranézett. A lágyan hajladozó, kis virág már alig látszott.

Lova nyugodtan lépkedett, ő pedig lehunyta a szemét és elmosolyodott. Fájdalmasan és megértően. Arra gondolt akkor, hogy mennyire magányos is lehet egy ilyen virágszál egyedül a kietlen, közönyös puszta közepén.

Most, sok-sok évvel az eset után, ott ült a tisztás szélén, a fa tövében. Nézte a számtalan színes virágot és a magányra gondolt. Arra, hogy akkor tévedett. Az a kis virág semmit sem tudhatott a magányról. Mint virág egyedül volt a pusztában, de a magányról nem tudhatott semmit.

Természetes volt, hogy egyedül van. De az egyedül lét és a magány teljesen más. A virág egyedül volt, de nem társtalanul, hiszen meglátogatta őt a szél, beszélgethettek egymással. Mennyit hintáztatta, ringatta az a kópé szellő, csak vele foglalkozott. Vagy ha arra tévedt egy-egy rovar, pillangó mennyire örült neki. Boldogok és hálásak voltak, amiért megpihenhettek és ehetek valamit. Az eső is egészen másként esett rá, mint a földre. Lágyan huppant a szirmai közé, hogy később finoman simuljon a tövéhez. A virág ott a pusztában nem volt magányos. Nem voltak virágtársai, de boldog volt, hiszen érezte, hogy fontos, hogy örülnek neki, hogy különleges.

A magány nem ott van, ahol egyedül lét van. A magány a társak között van. Akkor, amikor körbe vesznek bennünket.

Hányszor élte már át Ő is a magányt. Ült egy asztalnál, ahol sokan foglaltak helyet és mégis úgy érezte, mintha Ő nem lenne ott, nem illene oda. Állt az emberek között és nem érezte, hogy hozzájuk tartozik. Amikor sokan veszik körül az embert, akkor találhatja csak meg az igazi, a mélységesen mély magányt.

Amikor nincs akihez úgy szólhatna, hogy tudja, megértik. Amikor hiába beszél, hiába mondja el gondolatait, hiába tárulkozik ki őszintén, csupán meghallgatják, de valójában nem figyelnek rá. Amikor megpróbál tenni, de senki nem veszi észre. Amikor mindenki lelkesedik, de Ő nem érti miért. Amikor Ő ég a felfedezés, a ráismerés, a megértés lázában és a többiek nem látják, nem érzik, nem értik ugyan azt, amit Ő. Amikor szeret, de ezt nem viszonzózzák. Amikor annyira hiányzik egyetlen őszinte szó, egyetlen önzetlen ölelés és nem talál ilyet.

Hosszú utat járt be azóta, hogy a kis virággal találkozott. Sok mindent látott és sok mindent megértett. De mindig egyedül volt. Egyedül volt akkor, amikor utazott és egyedül volt akkor is amikor megérkezett valahova, vagy visszaérkezett valahonnan. Egyedül volt a pusztán, a hegyek között, vagy amikor az erdőben barangolt, de ilyenkor soha nem érezte magányosnak magát.

Magányos csak az emberek között volt.

A kis virág azért nem volt magányos a pusztában, mert "más" volt, különleges. Ő azért volt magányos az emberek között, mert "más" volt. Ezt mindig érezte. Nem tudta, hogy jobb vagy rosszabb mint a többi ember, de azt tudta, hogy "más" és mostanra megértette, hogy ezen nem tud változtatni.

Ült a fa alatt, hátát neki támasztotta a fa kérgének. A szeme csukva volt és mosolygott. Fájdalmasan, de megértően...

álmodott világok

érdes a nappal érintése
beleborzong a város
rozsdás-fény zúdul alá a Napból
még az ég is sáros

csorbult felhőkből kiömlik
éteri-szférák keserű dala
lehajtott fejjel ázik
álmodott világok koldusa

bazalt-fényű utakon
csellengő lépések botlanak
szánalmas az
kinek van hol laknia mégis hontalan

visszaverődik a falakról
minden szökni akaró érzelem
álruhát húz magára
és mosolyog a nyomasztó félelem

suttogó kiáltások sunyin
keringenek a házak körül
kettéhasad a lélek
talán nem is fáj belül

nincs már lázadás
csitulni látszik az akarat
üres lett már a porhüvely
törődött testben bent rekednek a szavak

eltitkolt sírások
örökre elfeledve
álmodott világok
örökre eltemetve

csak a...

*csak a fájdalom örök
az idő mosolygó örvényébe fúl
a monoton Öröklét
de konokul ismét felbukkan
és újra kezdi reménytelen
nyomorult életét*

*mert végtelen a Vég
és makacs egyszerűség hajtja
alkotni a Teremtő Erőt
hogy megint anyaggá formálja
a csapdába esett időt
és lélek-energiával töltse fel
mert tenni és hinni kell*

*hogy pusztítani, rombolni
veszni lehessen
és hogy aki mégis áll
végleg elessen
hogy arathasson
és ne csak vessen a Sors
a Végzet
az élet legyen igézet*

*és a remény újra éledjen
mert csak az veszhet el
ami már megvolt
hiszen csak bennünk van
Pokol és Mennybolt*

csak az álmaink kínoznak
csak a vágyaink ölnek
csak az igazságok azok
amik összetörnek

és újra meggyötör a felismerés
hogy minden visszatér
és minden ugyanúgy marad
csak a fájdalom
az szakad még mélyebbre
csak a kín hasít
még többször belénk

és mégis mindig azt hiszem
hogy nem hiába
mert elérhető a Pont
amikor zászlót bont
a boldog Megsemmisülés

de minden vég után
újra indul a kör
a forgás önmagát hajtja
és nem fog a vágy
a hit rajta

csak lendül a lélek
újra meg újra
kezdheti ismét
anyag-testbe bújva

végtelen a változások monoton sora
nincs vége
nincs kezdete soha
de mégis..
csak a fájdalom örök

test...

*csikorgó csigolyák
hajló gerincek
recsegő csontok
rogyadozó térdek*

*izmokba fészkelte
égető fájdalom
szakadó inak
elfordult szájalom*

*sötétvörös vér
csordul az arcokon
forró volt ott bent
alvad a homlokon*

*apró tócsákban
száradó életek
egyre több csepp
kevesebb félelem*

*hörgés szakad fel
hang helyett buborék
homályos szemekben
zavaros már a kép*

*földbe markolnak
görcstől merev ujjak
életöszön-csápok
egyre tovább húznak*

*összeroskad a lét
már fel sem kavár
a lélek messze jár
a test élni akar*

Cseppnyi múlt

cseppnyi múlt
hajolt vállaimra
és felidézett
ezerszer élt
átkos időket

csobbantak a
vádló vércseppek
és folyókká dagadtak
tóvá gyűltek
a bánat-könnyek

zászlók lebbentek
jelszavak röppentek
bakancsok csapódtak
az utcaköveknek
és elbújt az értelem

félelem, gyűlölet
fájdalom, sírás
fülembé sikoltó
hívás, segíts
tégy, ne csak láss

bátrak, gyávák
hősök és ártatlanok
szégyenlős megnyugvás,
hogy én
nem voltam ott

s a düh, hogy
a múlt hirtelen
jelenné változott
és a jövő
ugyanolyan átkozott

az idő kerekerei

esőcseppbe zárt vétkek
mossák a világ arcát
bűnösöknek fizetik
az ártatlanok győzelmi sarcát

az időt nem érdekli
forgó kereke alá ki kerül
megúszni senkinek
úgysem sikerül

nyikorogva fordul
sikoltani sincs már idő
eljön és elmúlik
a jelen volt valaha a jövő

múltba fordulnak mai napjaink
elmaradnak az út során
nyugtalan
égető vágyaink

és az álmok
azok az ártatlan ábrándképek
miket később
csak mosolyogva nézek

bár könnyes lesz közben a szemem
és érzem

...
az idő kegyetlenül elbánt velem

csak fordul a kerék
ki mit érdemel?
filozofikus kérdés...
senkit nem érdekel!

*

*csak múlik az élet
csak szaladnak az időtlennek tűnő évek
és a könnyörtelen nyikorgás egyre erősödik
már csak nyög alattunk a szekér
és mégis gyorsabban ér
januártól decemberig*

*furcsa...
a születéstől lassabban távolodik
mint ahogy a halálhoz közelít*

*

*és tovább
és kezd el újra
tűnjön el most
minden élet minden bújja*

*ne emlékezz most a múltra
szüless újra
csak szüless meg
egy életben százszor... újra*

*fordul a kerék
az idő könnyörtelen halad
bár akasztanánk a küllőt
bár emelnénk magasra a rudat*

*de nem áll meg soha
és kapaszkodni már alig tudunk
érezzük
hamarosan a lepotyogunk*

*és habár nyikorog majd tovább
a vánszorgó szekér...
tudjuk
a mi időnk itt véget ér*

én voltam

*nem találom önmagam
testembe zárt lelkem tanácstalan
ki vagyok én
aki írok éppen?*

*tollal kezemben álmodok
látomások gyötörnek
ősi képek
talán megérezem
honnan jövök*

*látom
ahogy elkezdődött magányom*

*

*pusztákon száguldok éppen
lovak közt egyedül
mert én vagyok
aki nem menekül
és ha bortól
zsákmánytól az egész csapat felhevült
én ártatlanok elé álltam
és védtem
akit lehetett
nőt
gyengét
és gyereket
társaim kitagadtak
védettek között idegen vagyok
...a lovak közt vágatok*

*

azóta is ezer alakban
kísértettem önnön
bűnös létem
bárhol voltam
bármerre jártam
mindig magányban éltem

*

vizet hordtam égő fahasábokra
ha az ostoba hit máglyát gyújtott
és én voltam az ártatlanul oszlophoz kötözött
akit a nép gúnyolt
szidott és leköpött
én égtem ott és később is minden áldozati tűzben
én szálltam az égbe a kemencékből feltörő füstben
rajtam csattantak a vigyorgó ütlegek
engem kergettek az álszent-hatalmi véredek
kötél himbálta elgyötört testemet
égetthús-lángjaim festették vörösre a közönyös egeket
öltek engem felszentelt kereszttel
vérvörös csillaggal
és fekete jelekkel
az értelem minden vad ötletét
kipróbálta rajtam a fennkölt emberiség

*

de mindennél szörnyűbb
hogy én voltam az
ki mindezt előre láttam
és én aki hiába szóltam
hiába kiabáltam
nem hitték szavaim
nem látták a veszélyt
ők ártatlanok
és én szenvedek mindenért...

Felhők

Ismét felhők gurultak puhán, szinte észrevétlenül a nemrég még ragyogó kék égre.

A lovas poroszkált és nem nézett fel. Elmerült saját felhőiben, amelyek sötétebbek, puhábbak voltak, mint a feje felett gomolygó gubancok. Talán meg is érinthette volna őket.

Ezeknek a vészjósóló, múltból elő türemkedő felhőknek neve is volt. Mindnek más, de mind a szerelemmel volt kapcsolatos.

De mitől lehet egy szerelem-felhő sötét és vészjósóló, szomorúságot hordozó, azt idéző és azt ígérő. A lovas jól emlékezett valamennyi szerelmére. Minden boldog pillanatra, minden szépségre... De minden kedves érzés mögött ott tornyosult a csalódás, a meg nem értettség. Pedig mindig csak örömet akart szerezni. Mindig őszinte volt és mindig őszintén szeretett. Átélt hatalmas csalódásokat. Becsapták, kihasználták, elárulták. Vagy egyszerűen csak túlságosan szerették, ezért hagyták el. Vagy csupán játékot élvezetet kerestek és ezért túl komolynak találták. Gyakran érezte, túl értékes a kapcsolat, amit benne látnak, ezért kerülnek el oly sokan.

Pedig nagyon szeretett volna csak egyszerűen boldog lenni. Megtalálni pillanatokot, amelyeknek nincs múltjuk és lehet, hogy jövőjük sincs, de a jelenük csodálatos.

De vagy elkerülték vagy csak maguknak akarták azok, akikkel találkozott. Úgy érezte önmaga sem tud más lenni, mint amilyennek látják.

Mindig minden túl komoly volt körülötte. Soha nem akarta szeretni valaki csak azért, hogy öröme legyen, hogy jól érezze magát. Mindig azért szerették volna, hogy oda láncolják, hogy a magukénak tudják. Persze Ő is hasonlóan volt ezekkel az érzésekkel sokáig. Lassan azonban rájött, hogy mennyi boldogság és öröm adható és kapható ha számúzik a kapcsolatokból az önzést, a kisajátítást, a kizárólagosságot. Ettől még lehet őszinte és boldog kapcsolatokat építeni. Ám úgy látszott, későn jött a felismerés...

Most magányosan léptetett lován. Már elkerülte, ha valakit közeledni látott. A beszélgetések, a találkozások alkalmával távol igyekezett maradni mindenkitől. Nem akart csalódást okozni magának és másoknak.

Úgy érezte az Út, amin mennie kell egyszemélyes. Hiszen mi másért történt volna mindez. Egyedül az elrendelt ösvényen. Tele álmokkal, vágyakkal és a magány valóságával.

A felhők az égről lassan szétszéledtek, eloszlottak, felszívta őket a Nap. A lélek felhői viszont továbbra is kísérték a lovast.

Szememben

*Szememben
halnak el a fények,
szememben
láthatod, alig élek.*

*Szívemben
visszhangzik egy ének,
szívemben
halnak el az évek.*

*Vártam a csodára
ezer és ezer éjszakát.*

*Vártam de hitem
egyre csak fogyott.
Vártam és a lelkem
közben megfagyott.*

Szonettel a sötétbe...

*Csillagok! Éji égbolt virágai.
Ezer, fénylő aranysárga napszilánk.
Csodáljuk Őket mi, az éj árnyai
és száll feléjük égbe sűgott imánk.*

*Milyen csalóka e sok ezernyi fény...
Hiába a sóvárgó, esdő szavak...
Csak hideg ragyogás és semmi remény
mégis várunk, míg életünk elszalad.*

*Hát miért nem dobjuk el ábrándjaink?!
Nézzünk nappalaink igaz szemébe!
A sárga tűz eméssze el vágyaink...*

*Tegyük életünk a valóság kezébe,
a fényben enyésszenek el álmaink.
...és akkor forduljon minden sötétbe!*

*féktelen évek...
minden messze van*

*féktelen évek
félelmes fekete falak
körbefognak
eléd állnak
léted elzárják
fogva tartanak*

*a szavak
nem nyitnak már utat
az ajtón lakat
ablak sehhol
senki sincs Veled
remény sehhol
ezer ember
és ezer szív
és mind dobog körülötted
de érzed
egy sincs
amelyik érted ver
szétdobálva
szanaszét hever
a rég elmondott
milliószor ismételt
frázisok tömege*

de valami új kellene
valami megrázó
valami felrázó
vagy legalább
valami lázadó üvöltés
valami vihar
amikor a szél süvölt
és a villámok
tépett cafatokká szaggatják
a rendet
a csendet
a szép szavakat
a mosolyokat
és fájó
őszinte vallomássá
szelídülnek
és lágy csókokba hajlik
a vonagló
vészterhes idő

verd hát a falakat
csapkodd a szavakat
amíg mindenütt
érzések csorognak
és ha fejjel mész a falnak
már az se fáj
és megtalál
aki szívedbe mar

hisz nincs határ
nincs vég
nincs kezdet
minden gondolatod
megértésre vár
de sehol semmi
senki
aki tudná
mi az ár

te is csak forogsz
önmagadat keresed
végigvágódsz az utcaköveken
hazug álmaid
mind kiröppennek alólad
és most egyedül maradsz
valóban
ez nem a versekbe írt
hamis magány
ez más
elhagytad önmagad
csak egy darab
hús vagy
nem oly őszinte
mint egy állat
de ugyanolyan
ösztönös
s minden mozdulatod
tetted
és gondolatod
körkörös örvénybe hajt

*életek
halálok
szavak
mondatok
szárnyalások
zuhanások
ismét
újra
és
újra
és mégis
minden hiába
mert
minden...*

*mert
minden
messze van...*

nézni a lebukó Napot

*kiáltássá sűrűsödik benned a bánat
minden utadon elkísér
lebeg utánad
szikrát szórnak a füst-ízű alkonyok
csak ülsz és azt kérded:
még mindig itt vagyok?*

*alábukni könnyű!
narancs-napsugár után lebegni
zuhanni az éjsötét határ mögé
és elhinni, még jön a hajnal
jön és a meleg-sárga újjászületés
majd örökké megvigasztal*

*de itt maradni ülve
nézni a szétfosló Napot
és félni, hogy nem csak a múlt
de a jelen, sőt a jövő is
itt hagyott*

*emeld fel mind a két kezed
emeld az égre fel
kérdezd: miért?
a Mindenség miért ünnepel?
van jó oka az örömnnek?
miközben emberek hörögnek
és szétszórt végtagok hagynak
vérvörös nyomot a névtelen
eseménytelen napokon*

*remek világ!
mily nagyszerű alkotás!
csodás
ahogy magatehetetlen sodródik
és lehetetlen lefékezni
vagy utasítani
hogy legalább más legyen az irány
"A gép forog, az alkotó pihen..."
de milyen lett a mű?
ez az egyszerű
együgyű és gonosz tákolmány...*

*ülni és nézni
az eltűnt Nap sápadt sugarának
halványuló vörös nyomát
miközben a Világ is meghal
és a vágy elszáll...*

véletlenül itthagyott...

*skarlát színek
brokátfonatai
tekerednek éjszakáim
alkony-kék falára*

*régi utcalámpák
sárga, fátyol-aranya
ömlik szét
a kihalt utcákon
és már alig látom
elhaló lépteim
távolba vesző
kopogó nyomát*

*didergő kabátok
nesztelen suhannak
néhol még ottfelejtett
poénok pukkannak
amikor kocsma ajtón
ömlik ki a söntésszagú lét*

*dallamos, lány halál
jár a sötét zugokban
és unottan számolja
ma hány lelket lopott
majd lomhán tovább áll
bár maradt még
akit véletlenül
itthagyott...*

kortalan

*kortalan minden korhadt fa törzsébe bújt
emlékezés
valahogy bennünk ragadt a feledés
vidámság karmolta kérgessé a törzseket
egykori huncutságok
egykor volt örömek*

*repedezett földön
perdülnek végig összegyűrt
vihar sodorta papírlapok
örülnöm kellene annak is
hogy még járkálok
hogy még írhatok*

*csábít néha a tisztás
a napfény
színes szírom-tengerek
de vakít a fény
és félek...
a szirmok közt elveszek*

*homályos szűrt-fényű rengetegben
úgy érzem én is ott vagyok valahol
bár nem találok önmagamra
de legalább a reménység átkarol
egyedül dőlök fák kérges bőréhez
elbújok a gyökerek alatt
vagy levelek élével hasítom ketté a felhőket
hogy a felszakadó sebek könnyei
száradó hiteket öntözzenek*

Angyali kórus

Szívhúrok feszülnek
míg a dalokat hallgatom.
Ringó vállamon
szédül az idő
és kábán hullik alá
az átizzadt pillanat.

Narancsízű köd
hagy apró cseppeket
barázdált homlokomon
és miközben letörlöm,
nyomorult emberi életem
újra végig gondolom.

Visító fények szövik
feszés acélszálaikat
aszott agyam köré.
Fényképekre száradt
boldog pillanatok rajzolnak
glóriát fejem fölé.

*Koromszemcsék tapadnak
fénylő reggeleim falára,
míg könyvlapokra dermed
a szennyes történelem
és megszépült múlttá válik
egész eddigi életem.*

*Már csak ölembe rekedt
vágyott örömöm lehet
álmaim meghitt társa.
Mosolyom arcomra tapadt,
mint az égi boldogság
fakó földi mása.*

*A lét végtelen
Möbius-szalagján,
mint eszement mókus
önmagam kergetem,
míg köröttem szimfóniát
zeng az angyali kórus.*

tört fények

sikátorokban bolyonganak
egyedül maradt léptek
elfekszenek bazaltköveken
furcsán-tört fények

tócsák tükrében az összegyűrt Hold
sikamlós-sárgán megremeg
sötét-üresen önmagába néz
a házfalak közé szorult félelem

távoli most múlt-napfénye
legendává fakult már a napsugár
vágó álmodozások helyett
a lemondások éje jár

csend suttog a füledbe
fátyolos meséket
hallottad már valahol
de nem ismered az egészet

zokogás tör fel a mélyből
a felhőknél megreked
egy ablakból tükör-arcod
kérdézi a nevedet

...ne még!

*virággá szárad a napfény
szemcsékké porladnak a hegyek
pocsolyába hull a könny
és cseppekre szakadnak a tengerek*

*szürkületbe hanyatlik a hajnal
hullámzanak a lázas verssorok
éjszakává változik a nappal
csak írok és már nem alkotok*

*szárnyaimon csillan az átizzadt
reményvesztett, haldokló lélek
a tollak már összeragadnak
forogva zuhanok, de mégse félek*

*a mélység megnyílik alattam
és felettem bezárul az ég
s bár mindig tiszta maradtam
feljajdulok mégis: ...ne még!*

árnyékom

árnyékom forró képet éget
a tegnapi falába
kormos szélű sziluettek
maradnak csak a mára

füstszagú, álnok gondolatok
előmászhatnak újra, meg újra
zsibbadt érzékeim sápadt
vágy-koszorúba bújva

vérző kezem markolja
a robbanni készülő ereket
halálos szorítás kulcsolja lelkemre
a hiába elmúlt szikkadt éveket

esdeklő létem
ezerszer térdre hullt
büszke reményem
rég megfakult

konok szívem dolgozik
még egyre, monoton
hitem eltűnik a közönyön
mint víz a homokon

*életem értelme rejtve előttem
születtem, éltem, felnőttem
lélekharang kondul majd egyszer
hová lesz a lélek, ha megöregszem*

*száraz, vékony bőr alatt
futnak fáradt, kék erek
mélyülő ráncok rejtik el
a megszökött éveket*

*gúzsba kötött szemem sugara
fények kísérnek, visznek majd haza
testem elmarad, puffanva visszahull
elmúlt létemre árnyékom borul*

gyengének lenni

*csak gyengének lenni lehetne
zuhanni a földre
és nem mozdulni már
csak lelkem szabad lehetne
de test-börtönöm magába zár*

*egymásba épülő milliárd évem
rám nehezedik
és egyre a földhöz szorít
miközben folyton hallom
fülembe ordítani a menny dalait*

*csak gyengének lenni lehetne
feladni a harcot
és elfeküdni csendben
csak emberlétem engedné
hogy minden oda vesszen*

*hiábavalók a tettek
és az elmondott szavak
nem változtat semmit a cselekvés
minden ugyan úgy marad
mert ennyit ér a teremtés*

*csak gyengének lenni lehetne
itt hagyni mindent
és visszatérni már
csak tudnám az utat
melyen lelkem hazatalál*

jó voltam

*letépem az ég szürke fátylait,
ha nevetni valaki újra megtanít
születő szivárvány színeit ellopom
koronaként fejére azt rakom*

*villám tüzében keményre edzett lelkem
folyók medrében csiszoltam simává
erényeim tagadtam meg
és magasztaltam hibává*

*sután együgyű
és jó voltam
csak ha szabad volt
akkor csókoltam*

*mint szelíd őz, fekszem kiterítve
fehér havon vörös foltot hagyok
ha rajtam a napsugár elidőz
halott szememben villannak csillagok*

Voltak szép napok

*Voltak szép napok
és voltak éjszakák,
éreztem gyakran
hajnali fák szagát.*

*Simultak hozzám
nyíló illatok.
De bezárták lelkem
a csukott ablakok.*

*Ébredő szellő
az arcomhoz ért,
fülembé súgott,
valamit kért.*

*Remegő víztükör
őrizte arcomat,
még én sem láttam
jövendő harcomat.*

*Védőn ölel át
minden kedvesem;
vagy csak álom ez,
s már nem is létezem?*

A parton

A zöld lassan sárgába ment át. A ló patái alatt már nem bársony-smaragd párna hajladozott, hanem aranyszínű homok sercegett. A lovas érkezett ahhoz a vonalhoz, ahol a kvarcsemcsék végtelenjébe fullad minden. Olyan volt, mintha ez a sárga szétmálló tenger maga alá temetné a mezőt. Mintha a nemrég még határtalannak látszó zöld szőnyeg itt szétfoslana.

Megállította lovát ott, ahol a fű megszűnt. Nem ereszkedett le a vízhez, csak végig nézett a hullámzó szürke láthatáron, majd megfordult a nyeregben és a háta mögött elterülő másik, zöld színű óceánt figyelte.

- Ahol a két végtelen összeér - mormogta maga elé. Amikor lelépett, lába kicsit belesüppedt a laza talaj ölelésébe. Lehajolt és a kezébe vett egy marék homokot. Összeszorította a markát, majd felemelte és magasra tartotta. Lassan szétnyitotta az ujjait és figyelte, ahogy a szél elsodorja a szemcséket.

- Mint ahogy mi sodródunk a világban - gondolta. Szétnyitott tenyerét most a talajba fúrta. Mélyen, egészen csuklóig hatolt az egyre nedvesebb és hűvösebb parti homokba. Kifordított egy maréknyit. A nedves anyag sötét foltként feküdt a száraz, csillogva fénylő parton. Szinte látni lehetett, ahogy a Nap sugarai elpárologtatják a vizet és egyre világosabb lesz a kis kupac felszíne.

Hirtelen egy erősebb szélroham érkezett a tenger felől. Felkapott a homokból egy adagot és mint valami felhőt dobta fel az égre. Az imént kifordított halom tetejéről is lesodorta a már megszáradt szemcséket. A felröppent homok a szél útján folyamatosan hullott vissza a földre, egyetlen szem sem repült nagyon messzire, de mégis más helyét foglalták el a partnak. A még nedves kupac viszont továbbra is ott feküdt, ahová borította.

- Épp olyan ez a part, mint az emberi élet. Együtt, de mégis egyedül élünk mi is, mint homokszem a tengerparton. A mindennapok átítatnak bennünket, mint a víz a szemcséket és a gondjaink lehúznak, súlyossá tesznek. Ezért a gondokkal teli ember nehezen mozdul, alig lehet lelkesíteni, felkapni, megismertetni vele a repülés és a zuhanás örömét. Nem keresnek új helyeket, új környezetet, új lehetőségeket. A száraz homok, mint a gondtalan ember, minden könnyű szellőbe belekapaszkodik, mert hajtja a felfedezés vágya, a repülés öröme, a földet érés izgalma, az újdonság varázsa.

- ...és a két végtelen is. Itt élünk a szellemi és az anyagi világ határán. Anyagba zárt szellemekként. Örök harcot vív bennünk a két létezés, a kétféle késztetés, az ösztön és a magasrendű szellemi lét. Folyton az egyensúlyt keressük. Egyszerre szeretnénk lenni mindkét világban, de azt nem lehet.

Így ha testünknek engedünk a lélek fájdalma görnyeszt össze. Ha pedig a lelki parancsok szerint élünk a test sorvad és sanyargatja a lelket.

Felegyenesedett. Megállt néhány pillanatra és végignézett a határtalanból érkező hullámokon. Futottak felé. A távolban még elrejtöztek a felszín alatt. Látni sem lehetett őket, ahogy előre törtek a mélyben. A víz tükre sima maradt. Ahogy azonban közeledtek, egyre magasabbra emelkedtek, összegyűrték az óceánt... csökken a tér, de alig fogy az akarat... Amikor pedig elérték a partot, szinte kétségbeesve vetették habos tajtékjukat a sima homokra. Kicsit még kúsztak előre, és közben egyre inkább elsimultak, majd erőtlenül visszahúzódtak ismét. Szinte vergődtek. Mindenáron a pusztulást keresték? Hiszen mi vár rájuk a parton...? Elnyeli őket a homok, felszívják a növények, a Nap... és eltűnnek, mintha nem is léteztek volna soha. De valójában nem pusztulnak el, csak másként léteznek tovább. Léteznek a homok alatt, a növényekben, állatokban a felszálló láthatatlan párában és az emberekben.

Állt a parton. A beláthatatlan kékesszürke és a végeérhetetlen zöld határán. Egy vékony sárga csíkon, ahol elhaltak a tenger hullámai, ahol megfulladtak a puszta füvei... Egyedül volt. Vágya húzta mindkét irányba, de Ő a parton maradt...

... sehová sem tartozott...

repedés fut...

*repedés fut az üveg falán
mint sorsomat töri el a fényt
a burokba zárt idő
nem is hallani a láthatár mögül érkező
suttogva színlelő esti szellő
simogató zenéjét
és az ősök énekét sem hallani már...*

*elhullott magok száradnak a köveken
nincs föld
nincs víz
nincs erő
és nem bukkan elő a megjövendölt
az ősidők óta várt messiás...
és halkul a mormogás
a hittel eldünnyögött imák
a befelé kiáltott vágyak
a magunkba zárt bizalom
a remény
hogy az oltalom nem késik már soká...*

*de valahol minden elakadt
valahol megrekedt a folyam
valamiben elbotlott a folyton forgó kerék
csak feszül és erőlködik
de ez nem elég...*

*bár pattanna már a húr
törnének a küllők
az időkerék fogai
csak történne már valami
hogy lépni lehessen előre
hogy vigyen a nekünk szánt sors-áram*

*amit tehattünk
már megtehattük mind
amit akartunk túl sok volt talán
és ha majd eloszlik létünk
az Úr egyszerű varázslatán
úgysem tudja majd senki
hogy voltunk*

*nem veszi észre a Mindenség
gyógyuló lépteink nyomát...*

úr lennék

úr lennék
mindent betöltő
megfoghatatlan valósága
a görbült térnek
otthona az energiának
és minden létezésnek

úr lennék...
a mindent betöltő
Semmi
a mindent elmondó
Némaság

tudnám, hogy erényeim
elenyésznek
és csak a gyarlóság
az ami örök
nem úgy, mint a
fényüket felélő
lágyan reszkető
Csillagok

nem úgy, mint a
semmitől nem féltő
őrzítő iramban rohanó
üstökös, ami ködös
hajnalon, láthatatlan
szeli át a még sötét
itt ragadt éjszakát

az Úr az egyedül örök
csak a semmiből
jöhetnek létre új világok
s naponta arra vágyok
hogy megszülessenek
a lángoló, izzó tömegek
a keringő, forgó óriások
az új és csodásabb
Világok

úr lennék
és magamba fogadnám
az idő
ölelő pillanatait

úr lennék...

nem a Semmi
és nem a Minden...

úr lennék...

keresem

*keresem elmúlt napok árnyékát
homályos emlék falakon
keresem elmúlt szavak ritmusát
dúdolt dalokon*

*keresem elmúlt harmóniák zengését
üressé lett tereken
keresem elmúlt zászlók lengését
földre hanyatló kezekben*

*keresem elmúlt büszkeségek tartását
meggörnyedt hátakon
keresem elmúlt népek nagyságát
ősöket hordozó arcokon*

*keresem elmúlt szeretetek ölelését
megszokássá vált napokon
keresem elmúlt hitek erejét
elkeseredett utakon*

*keresem az Embert
az isteni gondolatban
keresem az Istent
az Emberi akaratban*

boldogság - most

*most aláhullni kár
hiszen marokra fogtuk
a csendek őszülő pillanatait
végigjártunk sugdosó utakat
és azt lestük
az éjszaka mit hagy itt*

*átléptünk boldog-magányok
ásító csendjein
keresztülnéztünk
alkotó-tűzvészek lángjain
és kóbor fényeket fogtunk
saját Göncölszekerünkbe
hogymint a csillagok
úgy jussunk előre*

*de a távolság apró pont maradt
alig haladt a Csillagszeker
és amíg könnyünk a Földre ér
addig ezer évek telnek el
és bár a lelkünk
még néha ünnepel
az ész
a szív
a test
már csak fekete színekkel fest
egyre fakóbb képeket
és az ég is elveszti a kékeket*

*már a felhők sem fehérek
összetörnek
s szilánkok fúródnak belénk
saját arcunk fordul felénk*

*szemünkbe nevet a tékozló jövő
a bőkezű múlt sóhaja
pedig már elhalt
az idő foltozott szőnyegén
és kőkemény hittel tör ránk
a még létezőnek hazudott
boldogság....*

megfeszül

*megfeszül
megpattanni készül a csend
a pillanat kivár még
torokban gyúlik a dobbanás
dörömböl a felszabadító fájdalom
energiát gyűjt a kiáltás
kitörni készül
a mindent elsöprő üvöltés*

*szent pillanat ez
sötétség az újjászületés előtt
csend szüli éppen a hangot
halál szüli épp az életet
a test a léleké lett
összezuhan a létező világ
egyetlen igazság van csupán
a fájdalom amit keresel és megtalál*

*csak vékony hártya feszül
sötétség és ragyogás között
a feltörő gyönyör diadalt arat
minden fájdalom fölött
a megtisztulás útja
csupa lüktetés
az öntudat tengerén
elmerülés és felszínre kerülés*

*tudni kell fékezni a feltörőt
visszatartani a kitörni akaró pillanatot
szenvedve várni a robbanást
megfeszülni kell
még...
még tovább
elpattan szinte az elviselhető
a lehetetlen határa közel*

*önmagad mélységeibe zuhansz
érzed az egész Világegyetemet
rajtad kívül nincs semmi
a Mindenség benned születik meg
minden létező fájdalom
minden energia
beléd olvad és eltűnik
az Univerzum minden démona*

*hirtelen megpattan a fegyelem-hártya
sikoly örvénye hullámszik elő
leszakad a sötétség máza
félelmeket repeszt szét a fény
benned van minden jó forrása
meggyötört testedből fakad az őserő
kitágul tudat és lélek
ujjong a lelked: Ismét élek!*

valami vers...

*valami vers kell megint
mert belülről mar
egyre csak feszít
és uszít a vágy
hogy csináld
hogy írd*

*ez nem a félelem
nem a keserűség
azt hiszem talán a hit
az adni valamit érzése
nem akarat kérdése
mert írni kell*

*mert amíg versek születnek
nem halhat meg addig a remény
azért írunk
mert valamire még várunk
a jövődő záloga
minden költemény*

*azért születnek a szavak
azért áll sorba minden betű
hogy hirdesse
a hit még mindig él
az ember bízik
és bár még most is
csak járni tanul a lelke
de azért az ember mégis nagyszerű*

*hányszor hittem már
hogy vége
meghalt a dal
a gerincem nem bírta
a láb is elbotlott
de a szív
a szív még menni akart*

*és tovább mentem
és itt vagyok
és most ismét hinni tanulok*

tavaszi tánc - Húsvétkor

*léptem dobban
lassan-gyorsan
talpam alól
ritmus dobban*

*száll az égre
hegy fölébe
Tejút készül
fény ösvénye*

*járjuk együtt
mind a ketten
zöld fű rezzen
madár rebben*

*csillagpor száll
sárga fátyol
meleg fészek
áll a sátor*

*lúktess vérem
tombolj vadul
lám hajnal kel
bealkonyul*

*amerre a
táncom repít
hívom a múlt
vendégeit*

*rohanj felhő
kövess Napot
könnyeid majd
hátrahagyod*

*jelen-forgás
jövő-álom
vágyaidat
megtalálom*

*csillagpásztor
Hold az égre
így kerül éj
fény helyébe*

*beburkol a
dobok hangja
testem, lelkem
megragadja*

*léptem dobban
lassan-gyorsan
ajkaimról
dallam lobban*

*léptem dobban
lassan-gyorsan
élet, halál
tovasuhan*

sólyom lelkem

szabad madár
sólyom lelkem
vijjogva kering
felettem

átölelek
Te is érzed
kínzó vágyam
megidézed

míg én alszom
ő útra kél
ha visszatér
mesét regél

ott leszek majd
szomjad oltom
kéjéd csókját
büszkén hordom

szárnyal a Hold
árnyékában
repül csillag
fényporában

múlik az éj
ábránd foszlik
lélek árnyam
szerte oszlik

madár szárnyak
árnya lebben
megtalállak
még ez esten

testem várja
sólyom lelkem
vijjog a semmi
felettem

lélek utazás

*lángnyelvek vibráló fényei
varázslatot úznak
és tűznek szikrákból tollat
hajam szálai közé*

*simogat az égő fa
melege végig fut az arcomon
és testem izzó-vörös
színekkel vonja be*

*mozdulataim
monoton ritmust követnek
feledek
minden betanult szabályt
zsibbadt tudatom
már csak
a révület itatja át*

*fátyolos csendbe burkol
minden rációt
újászülető ősi ösztönöm
belülről éget
a feltörő tűzözön*

*éled valami más
valami igazabb valóság
szívem kapuin fehér fények
törnek át és lassan vonnak
glóriát álmodó létem köré
lelkem lebeg
a földön aléltnan heverő
testem felett*

*súlyomszárnyaim lebbenek
és indulok suhanva
messzi utakra
sorsokat kutatva*

*vonaglik a test
szárnyal a lélek
feljebb
egyre csak feljebb
a világ tengelyén
csak körbe
körbe
fel*

*odafenn már várnak
magukhoz ölelnek
rajtam keresztül
népeknek üzennek
százszor átkozott,
áldott és félt Istenek*

sámán lettem

*tűzbe nézek
tűzzé válok
próbálok aranyos palástot*

*fényes szikrák
messze szállnak
szellő lányok táncot járnak*

*dobok hangja
bennem dobban
láncos botom földön koppan*

*lelkem járja
ezt a táncot
ledobja a nehéz láncot*

*körbe-körbe
egyre másra
léptem víz a másvilágra*

*vágyak, álmok
egybefolynak
nincsen múlt és nincsen holnap*

*lángok fénye
elvarázsol
tűz leánya velem táncol*

izzó parázs
szemem helyén
táncot járok fák tetején

lábam dobban
testem billen
lelkem messze jár már innen

sólyom szárnyak
repítenek
Sámán hangok
segítenek

ropog a tűz
már nem hallom
darabokban minden csontom

szétszednek
majd összeraknak
táncot járok önmagamnak

sámán forgás
varázs körök
tűz szívébe beköltözök

szól még a dal
dobban a láb
a tűz sem adja még alább

*én fekszem csak
földön testem
életfáradt visszaestem*

*helyén van már
minden csontom
varázsigéimet ontom*

*sámán vagyok
táltos lettem
súlyomként száll már a lelkem*

*köszöntöm a fát
az erdőt
ismerem a bárányfelhőt*

*barátom őz
alvó bagoly
titkokat súg a hangyaboly*

*két világ közt
ajtó vagyok
a földön fekve is szárnyalok*

*test sebeket begyógyítok
lelkeknek erőt adok
naponta többször meghalok*

arcomba szédülök

*elmos az eső
átjárja a létezés
levegős tereit
és semmi nem segít*

*egy csepp
egy élet*

*csobbannak
a koncentrikus körök
pocsolyába nézek
és arcomba szédülök*

eltűnök emlékek repedésein

víz-körök

*villózik a játékos víztükör
kő csobban
és a hullámok körökre bontják arcomat*

*himbálódzva lebeg egy falevél
szememről orromhoz úszik
billeg kicsit
majd tovább kúszik
fülemre ül és megáll
kicsit játszik
de nem marad soká
végül elhagyja
gyűrűkre szakadt arcomat*

*egyre nagyobbak
és alacsonyabbak a hullámok
egyre simább a nedves-bársony felszín
lassan újra összeáll az arc
mélybe néző tekintetem rám mered
megértem végre*

*csak ennyi az életem
néhány hullám a Végtelenen*

spirálkaron

*semmitmondó szavak
tekerednek végig az életemen
minden fontos dolog már megtörtént velem
ami most zajlik túl van a létezés síkjain
valahol kint járok egy Galaxis spirál karjain
fekete lyukak köpik arcomba az ürességet
itt van az a hely ahol a Semmiből sötétség lett
energia-gomolyok gurulnak végig lassan
láthatatlan erővonalak mentén
erőterek kavarnak előttem
érezem...
pedig érteni szeretném*

*egymásba keverednek
anyagai a közeli tereknek
létrejön való és valótlan
nem tudom mi leszek - mi voltam
időtlen a változó idő
tereket zúz szét a dimenziótlan káosza
jelenbe fordul a perc
eloszlik a teremtés pátosza
anyaggá lesz az energia
görbül az egyenesen indult tér
ölelő-lágy ívet ír le
hajlik az útra kényszerített fény*

*ami mindezt mozgatja: az Ok
...örökre titok*

...valóság...

*lépteim után az úton
semmi sem marad
mint füst száll el
minden gondolat*

*nem is kell más
nem is kell több
csak elolvadni
csak feloldódni
a mindenség részévé válni*

*a leírt,
a kimondott szavak
az elképzelt gondolat
alakít, formál,
átfog világokat
épít, rombol,
nem válogat*

*gondolj titkokat
álmodj igazat
mondj képeket
rajzolj dalokat*

*megszületsz minden pillanatban
és halálood nincs
fény vagy minden árnyékodban
és sötétség nincs*

*érzelem vagy minden rációban
és értelem nincs
csend vagy minden mondatodban
és kiáltás nincs*

*az üresség vagy
a szabadság vagy*

*repülsz
mozdulatlan testtel
a hajnalt hozod el
minden esttel*

*a feketében Te vagy a fehér
az összetörtben Te vagy a remény
a vágyban derűs nyugalom
a szolgaságban Te vagy a hatalom*

*csend vagy és minden
a teljesség
ha más semmi nincsen*

*gondolat vagy és álom
a létező
ha végre megtalálom ... valóságom*

Éjszaka

Sötét és furcsa ábráit az égre rajzolta már a Csillagok Ura. Felhőtlen és tisztán ragyogó éjszakai ég mélységeiből ugrottak elő, mint kíváncsi, fagyott szikrák, a fénypontok.

Csendben állt az égbolt végtelen burája alatt. Szemeit a távolinak hitt Űr felé emelte és tekintete beleveszett a galaxisok fátyolába. Érezte, amint felemelt kezeit körül veszi, szinte lebegni kényszeríti az alányúló energia. Egyre könnyebb lett, ahogy ez az erő körbekúszott a testén. Érezte, ahogy behatolt a bőre alá, átjárta az izmait, az ereket, az idegeket. Szinte lebegett.

Valahonnan a nyirkos barlangok mélyéről, a fák gyökerei közül, a fűszálak tövéből sűrű és szinte megfogható sötétség kúszott elő. Körbefolyta és egyre emelkedett. Szorítani kezdte a lábait, a derekát. Sokkal nehezebben szívta tele a tüdejét, a mellkasára is ránehezedett ez a fénytelen, tömény energia. Becsorgott a szájába és az orrába. Érezte a nyálkás mélység-ízt. Hagyta, hogy szétáradjon benne, hogy keveredjen az égbolt felől érkező fénypor-energiával.

Lassan feloldódott mindkettőben. Benne kapcsolódott össze a Fent és a Lent. Egyé vált velük, de több lett mindegyiküknél. Ő lett a Kapocs. Állt a csillagok alatt és ott volt közöttük. Állt a föld felett és elfedte a mély.

Valahogy mintha eltűnt volna belőle minden kérdés. A lét és a nemlét kétségei bizonytalanságai és bizonyosságai. Minden, minden lényegtelennek és jelentéktelennek mutatkozott most. Érezte, ahogy egybeforr a Mindenséggel, hogy része és ura az Egésznek. Tudta, hogy az volt és az is marad mindörökké.

Képek és hangok éledtek benne. Még soha nem látottak és nem hallottak, de egyik sem volt ismeretlen. Kinyílt tudata átfogta, betöltötte a teret. Minden belőle indult el és hozzá is érkezett vissza. Ő volt a Központ és a Kiterjedés, Ő volt a Kezdet és Ő volt a Vég.

Most igazán Ember volt. Az Összekötő. Habarcs a létezés építményében. Fal a tető és az alap között. Hagyta áramlani magában a Magasság és a Mélység energiáit. Érezte, ahogy egymáshoz érnek egymásba kapaszkodnak, örvénylenek, egymásnak feszülnek és elsimulnak. Nem keverednek össze, nem válnak valami furcsa, meghatározhatatlan keverékké, de átölelik egymást és mind a kettő magába fogad egy kis részt a másiktól.

E nélkül semmi nem kerülhetne a helyére. Oda, ahová tartozik. Nincs sötétség csak ha fény is van, nincs rossz, csak ha jó is van, nincs gyengéd szeretet csak ha kegyetlen szenvedély is van.

Nem keresett semmit és nem kérdezett semmit. Válaszok sem voltak, csak egyszerű létezés. Az Ember szerepét játszotta ekkor. Az Emberét, amely otthont ad testnek és léleknek. Az Emberét aki összeköt és szétválaszt. Az Emberét aki sérülékeny és elpusztíthatatlan. Az Emberét aki esendő és mindenható. Az Emberét aki halandó és mégis halhatatlan. Az Emberét aki felkutat minden rejtélyt, de önmagát nem érti meg sohasem...

Állt és már nem érzett semmit, nem voltak gondolatai, megszűntek vágyai, eltűntek kívánságai, megenyhültek a haragok, elhomályosodtak az örömök, elcsitultak a fájdalmak, elhaltak a belső hangok...

Egy apró virágszirom tűnt fel a semmiből és lassan a vállára ereszkedett.

Elmosolyodott.

Elrejtett szavak 1.

*gomolygó fekete
sűrűn örvénylő hideg-anyag
csíkokban tekergő fehér
felszáll, lent nem marad*

*értelem, érzés az anyag foglya volt
haragvó teremtés mindent egybe font*

*békés nem tudás
feloldó Semmi
az Állapot
ami Bármivé képes lenni*

*elkülönül most, ami keveredni nem akar
két más minőségből születik, de csak Egyet akar*

*egymásba fonódik
önmagába zárul
rab Ponttá lesz a Végtelen
a Mindenség kitárul*

*örvényeid lehúznak és zuhanni kezdesz
amint elfogadod a helyed a Lentből Fent lesz*

*könnycseppjeidből
óceánok áradnak
mosolyaidtól
hegyek olvadnak*

*sáros földekből fakad majd az élet
sötét szikrákból lobbannak fel fények*

*békesség-viszály
egy tőről fakadnak
az Igazság
fegyvere mindenféle harcnak*

*eljön az Egyetlen, a Mindenkiiben lakó
eljön a Szerető és a Hódoltató*

*minden álomban
Valóságok laknak
minden élőben
Holtakat bújtatnak*

*szédült életedben csodákra vársz csupán
vagyódsz az egyszerű boldogság után*

*a Hit szétválaszt majd
és nem összeköt
társtalan ellenség leszel
igaz barátok között*

*fortyog a változó akarat hideg katlana
nem segít elszuttogott imák szózata*

*a szertartások elfedik
a valódi lényeket
nem értheted meg többé
ami már elveszett*

*mint egyetlen hologram morzsányi szilánkja
benned rácsodálkozhat az egész világra*

*csak annyi kell
hogy önmagadhoz vissza találj végre
lelkedbe nézz!
ne a Pokloba vagy az Égre*

*keresd meg igazi lényedet ott belül
és az összetört Mindenség újra egyesül*

Elrejtett szavak 2.

*keresni lehet, de találni kell
hinni lehet, de tisztán látni kell
fény árad belőlünk és megvilágítja utunk
egy helyben maradunk és távoli tájakra jutunk*

*a kimondott szó nem jelent semmit
ha megérted a Világot nem fogsz tudni Semmit
mind élni akarnak a halandók
gyűlnek a pillanatok, a múlandók*

*ami most van, azt kerestük eddig
ami elmúlt, azt keressük ezután*

*csak űz a hit és hajt a vágy
csak ülj le itt és menj tovább
csak hozd a szíved és maradj
csak add a lelked és haladj*

*érts meg el nem gondolt igazságokat
hallj meg el nem suttogott szavakat
benned lakik minden ami igazság
belőled fakad minden ami valóság*

*miért rám nézel, ha tudni akarsz?
miért mást keresel, ha hinni akarsz?
miért hiszel elképzelt hiteket?
miért nem hiszed az önvaló életet?*

*olyan messze sohasem juthatsz
mintha önmagadba indulsz
olyan sokat soha meg nem tudhatsz
mintha önmagadtól tanulsz*

*kint és bent - ugyan miért lenne más?
fent és lent - mi hozhat változást?*

*ha már nem akarod, megérted ki voltál
ha már elfogadod, meglátod ki vagy
ha már nem keresed, megtalálod ki leszel
ha már nem félsz, megérzed ki vagy*

*csupán rezdülni kell, együtt önmagad hitével
csupán élni kell egyedül és a halál nem ér el
élet és halál - csak együtt, csak bennünk létezik
mégis hányfelé, mennyien keresik*

*közben elfelejtik, mit is jelent a két szó
mit is hordoz magával az úton vándorló
önmaga terhét és megváltását cipeli
nem veszi észre, ha megáll mindkettőt leteheti*

*uralod, ha elengeded
eléred, ha nem kergeted
tiéd ha már nem akarod
megtalál ha nem kutatod*

- séták -

gondolatok a végtelenig és vissza

*sétákat őriznek fák sápadt levelei
erdők könnyét sírják a ködszagú reggelek
tavak mélyén selymes gyönyör rejtőzik
homokos partokat üdvözlik a tengerek*

*sziklák ezer éles repedéséből
fehér és piros virágok fakadnak
gyökereik hegyek húsába vágnak
míg szirmaik az égre kacagnak*

*szivárvány születik felhők
izzadt, duzzadó cseppjein...*

*lábaim süppednek lazán a homokba
míg magamban lépkedek
a világ vagyok Én
és én vagyok a Világ
állok az idők kezdetén
és látom
amint minden véget ér
körbefordul a lét
kezemben tartom a Végtelent
leülök a Semmi peremén
és ledobom minden vétkemet*

*elveszett már minden álmom
miért is voltak nem tudom
bennem cseng minden dalom
és én kint halkan dúdolom
a homályból előtűnnek a fák
rezzenek a levelek
felnőnek a hegyek
mélyülnek a tavak
csengenek a szavak
hívnak a mozdulatok
fájnak az érzések
éled minden, amiről azt hittem
már rég elmaradt
előre kellene lépnem
vagy dőlnöm legalább
de nem mozdulok
makacs létem megaláz
háta fordítok végzetemnek
sétám folytatom tovább...*

*...falevelek peregnek
rajtuk zizegnek lépteim*

*a szél arcomba sodorja hajamat
meglendítem, felrántom a fejemet
és mint a rakoncátlan tincsek
talán én is meglelem majd a helyemet*

*ringatózva lépkedek az előtűnő árnyak között
utat nyit nekem a csendes esti homály
bánat rögöket rugdosok magam előtt
s közben halkan dúdolom... talán... talán...*

Hullámfodor

*mint kockás papíron
kusza sorok
úgy görbül lábam alá
az esőtől csatakos
lucskos út*

*egyenesek, görbék
futnak a végtelenbe
és írnak az életembe
súlyos hiányokat*

*nehéz a levegő,
mintha lelkem szállna
úgy ömlik ki számon
leheletem
beszívom a hideget
és magamban
melengetem*

*ázott levelek foszlanak szét
lépteim alatt
oszlanak, mint számtalan
könnyektől átázott,
agyon nyútt, unalomig ismert
gondolat*

távolodom létem nyirkos
ösvényein
s csak mosolygok az érzések
a vágyak
az álmok
zsugori fösvényein
kik magukból adni
félnek, de mindig
újabb és újabb szeretetet
kérnek
s míg gyűjtik
a kapott kincseket
nem érzik a szívükben
felhalmozódó nincseket

tenni szeretnék
de korlátok tartanak fogva
s miközben dühöm
magamba fojtom fogvicsorogva
energiám, már robbanásra vár
arra, hogy ne legyen határ
ne legyen mi visszatart
ha kavarni akarok
nagy vihart, mely
engem is felkap
feldob
elsodor

s létem
mint hullámfodor
szalad végig
a végtelen Életen

marék homok

*egy marék homok
csak ennyit sodor feléd a szél
csupán egy marék homok
de minden szemcse csodákról mesél*

*az Időről suttog az egyik
másik a Múltról regél
egy porszem a Jövőről
egy az Álmaidról beszél*

*mindenik egy rész belőlem
e marék homok én vagyok
csak vágy voltam egykor
csak por leszek ha meghalok*

*a mérhetetlen sóvárgás szült
befogadott az érzékelhető
parányok rejtik most életem
összeterelt a Sors, a nagy Tervező*

*tenyeredben megtarthatod
szél sodorta anyag-létem
láthatod csak ennyi vagyok
Semmiség a Mindenségben*

nyomtalan

kerestem csendet
magamban
madarat hagytam
falombban

gyújtottam fáklyát
léégett
kezdhettem újra
az egészet

nem hívtam senkit
vártál rám
nem szóltak hozzám
hallgattál

indulok megint
kísérj el
dacolunk minden
veszéllyel

szárnyaim visznek
időn át
meglelem lelkem
otthonát

szavaim csengnek
üresen
testem majd pihen
hidegen

keresek kérdést
szüntelen
választ találok
idebenn

ritmusom szívem
diktálja
követném szavát
de hiába

idegen vagyok
testemben
látom magam a
szemedben

mosolyod segít
rám nevensz
ne maradj soká
megszeretsz

életem több van
egy kevés
boldog ha voltam
tévedés

szférák közt élek
hontalan
egyszer eltűnök
nyomtalan

szavak maradnak
utánam
megyek az idő
nyomában

teremtünk

*tekeredik az idő
körbe jár
spirálokat rajzol az időtlen térbe
egy élet-sugár*

*számtalan versbe írtam
létezésem kódjait
már tudom az újjászületés
feledni megtanít*

*nem létezhet nélkülem a Világ
nem létezhetek nélküled Én
nem múlhat el nélkülem a Jövő
nem telhet meg nélkülünk a Tér*

*gondolataink anyagot gyúrnak
szabad energiákból
érzéseink égi Istent teremtenek
a földi hiányból*

*kezeink között formálódnak
sosem volt létezések
lábaink alól tűnnek el
tékozló feledések*

összegyűjtjük újra
a szétgurult Mindenséget
fényt gyújtunk
hogy láthassuk a sötétséget

gonosszá válunk
hogy a jóság létezni tudjon
hazugságokat hazudunk
hogy az igazság felbukkanjon

teremtünk
hogy ismét pusztítani lehessen
rombolunk
hogy akaratunk majd újra teremtsen

szívünket adjuk
ha ritmus kell az Életnek
ártatlanságunk áldozzuk
ha a vétlenek vétkeznek

meséket mondunk
amikor a szelídek hitre várnak
álmodunk
ha valóság kell a csodának

utcasarkon

*megállok egy pillanatra
két utca üdvözli egymást éppen itt
körbe nézek
mintha keresnék valakit
de nem várnak már a sarki lámpák alatt
az elfelejtett csókok nyomai
ízük sem bukkan fel számban
a hirtelen összegyűlő nyálban
csak néhány bogár röppen a fény felé
mint a Nap a nyugati láthatárra
amikor sietne már
hogyan pihenni térjen
mert azt hiszi valaki várja
de másnap ismét indul
ismét felbukkan a magányos csavargó
egy újabb egyedül-éjszaka után
szétlökdösi a ködös homályt
a kavargó bizonytalant
és teljes hittel indul el
tudja
már megint tudja biztosan
ma társra lel
most csak a sötétség álldogál velem a sarkon
amint a lámpa alatt a falat támasztom
és nézem a követ
meg a léptem hallgatom
ami már órák óta követ
és most utolér
a sötétséggel karonfogva érkezik*

és megérint
elér engem is az éj
kabátomba mar
ingem alá bújik
hozzám simul és bár hideg
mégis kicsit felmelegíti szívem
tudom már indulnom kellene
de nem mozdulok
nem tehetek ellene semmit
maradnom kell
még várok
egy jelre talán
hogy egy csillag rám kacsint
int majd nekem a üres sötétség pereméről
jelzi hogy lát
hogy megtalált
hogy rám vár ő is odafenn egy sarkon
csak ott nincs lámpa
nincs bogár
még a lépések sem konganak
ott elporlanak a kétségek
elenyésznek a félelmek
fénytűkre szűrva őrzik ott a reményt
belém döf érzem a csillagsugár
az a csöpp fény
hogy szíven talál
és sarki-magányom eltűnni látom hirtelen
nézzük egymást
a csillag meg én
létünk oldódik fel
egy utcasarok végtelenén

Kevés a szó

*kevés a vágy
kevés a tett
kevés a volt
és kevés a lett*

...és kevés a szó...

*a mindenség
szavakba nem foglalható
csak a csend képes
magába zárni
a végtelen létezést
minden elmúlást
és minden
újra ébredést*

*hamis visszhangot kelt minden
szentnek hitt betű
mennyi kín és szenvedés vár
mire meglátom
minden milyen egyszerű*

*csalpa árnyék
olvadó havon
az életem
a mindenség sóhaja csupán
minden remény
és minden félelem*

*karcolj jelenembe
sajgó üzenetet
hordozom majd jövőmben
mint súlyos, fájó
de édes bélyeget*

*fordul a kerék
változik a múlt
néz kérdőn
ki semmiből nem tanult
érteni próbálja
mit érezni kell csupán
új élet érkezik
a végtelen idő vonatán*

*hosszú az út
s mire visszaérsz
amennyit kapsz
csak annyit kérsz
vágyaidat a lehehez igazítod
porrá mállott tested
a szélre bízod*

*lelked foszlik szét
hisz szabaddá váltál
önmagad kerested
és engem találtál*

Remény

voltam már őszi
hulló falevél
búcsút intettem már ezerszer a száraz ágaknak
a kopár tájtól is elköszöntem
azokon a dér-harmatos reggeleken
és földre lapulva vártam
míg az enyészet szabaddá tette fogoly lelkemet

voltam már tavaszi
nyíló virág szirma
és köszöntöttem reggelente csillogó
arany-harmatot sírva
az érkező Napot
színeimmel lepkét és bogarat hívogattam
vagy lányok kezében boldogan ragyogtam

voltam már téli
jégkristály-csipke üveg ablakon
kisgyermek lesett rajtam át
és figyelte az utcát
ahol az esti lámpa fényben
tétován hullottak alá a semmiből érkező pelyhek
és olvadni kezdett lelkem ott
ahol a lélegzet elért
szabad utat engedtem a szemnek
egy meleg mosolyért

voltam már nyári
fénylő vízcsepp tóból előlépő lányon
magamba zártam a Napot
bőrén kéjesen meg-megállva kúsztam végig
míg a forróság elégetett
és mint pára szálltam fel az égig
hol a vágyaim felhővé dagadtak
végül könnyeim esőt adtak az alkonyatnak

voltam már minden a világon
mit teremtett az önvaló képzelet
voltam kérés
válasz és üzenet
vallomás és búcsú
álom és ébredés
csorgó vér és heves lüktetés
zihálás rettegéstől vagy mámortól nyíló ajkakon
voltam valóság bár azt hittem álmodom
voltam nevetés és sikoly
voltam könnye örömnnek és bánatnak
voltam társa egyedül a magánynak

voltam már minden
és nem maradt belőlem semmi
most azt sem tudom merre kell menni
nem tudom mi hív és mit kell tenni
hisz kit érdekel?
mit számít mi voltam?
engem is csak az érdekel mi lehetek még
reménykedek...
talán egyszer...
még Ember is lehetek...

egy este...

*csípett már az esti szellő
elhalványult nappalom
nagyon messze volt még az éj
azt hittem, hogy álmodom*

*kupoláját a Végtelen
kék bársonyból készíté
aranyárga csillagokkal
szabálytalan díszíté*

*az arcomra sápadt fényből
álarcot font ezüst-Hold
bőrömon lágy érintésed
szívemhez ért (átkot old)*

*minden álnok, hazug érzés
messze futott, menekült
tisztító tűz forró lángja
a testemen szétterült*

*sötét lángok átöleltek
és egyik sem égetett
kristályból szótt magány-gömböm
meghasadt, majd szétrepedt*

*ott álltam meztelen szívvel
éreztem, hogy fáj nagyon
de többé a kristály-gömböt
rá záródni nem hagyom*

*fájdalmakból bukkanhat fel
a legnagyobb boldogság
menekülni a sors elől
a legnagyobb bolondság*

*meztelenül születik meg
testünk, ám felöltözünk
ruhánk alatt mi is lapul
arról megfeledkezünk*

*most másodszor pőre lelkem
látta meg a Végtelen
milyen vagyok igazából
többé el nem rejthetem*

*menekülni nem akarok
végre önmagam vagyok
ha hiszek majd önmagamban
talán az is maradok...*

Gyermekek vagyunk...

*gyermekek vagyunk
és mosolyunk még
gondtalan, mint
ahogy tova suhan
a felhőket hajszoló
könnyű nyári szellő*

*gyermekek vagyunk
és szemünk még
úgy csillog, mint
kristály-levegőjű éjszakákon
a téli csillagok
amikor mindent
fehér szikrák borítanak
és hallani véljük
amint a Hold fénye
a hólepelhez ér*

*gyermekek vagyunk
és könnyeink még
úgy csordulnak, mint
harmat halványzöld
levél nyelén, míg
végül a hegyéhez ér
és zuhanni kezd*

*gyermek*ek vagyunk
és lelkünk még
oly ártatlan, mint
cseresznye virág szirma,
mint érintetlen
tó, ha felszínéhez
gondolat sem ér, vagy
mint a csend,
mint az időtlen,
a mindent átfogó tudat,
amikor az örökkévalóság
mindent átítat

*gyermek*ek vagyunk
és hitünk valósága
meséink ábrándjaival
keveredve alkot
egy szép, egy új világot
és elhisszük, hogy
jó lesz a rossz, ha
megszagol egy
szép virágot

*gyermek*ek vagyunk
és ha felnövünk...

...talán bele is halunk

Háton fekve

Megállította a lovát. Bár már régen nem ült a nyeregben, csak sétált a ló mellett, most azonban megtorpant. Olyan furcsán nyugodt volt az erdő, hogy nem akarta felzavarni a lépteivel. Valahogy úgy érezte, az általa keltett zajok nem illenek ebbe a harmóniába. Mintha az Ő léptei tépnék minduntalan ezer darabra azt a néma varázslatot, ami az erdőben gomolygott.

Elengedte a kantárt. A ló lépett néhányat előre, majd enni kezdett a hívogatóan zöld, dús levelű fűből.

Egyedül maradt. Csak állt ott, egy fa árnyékában, egyedül a végtelennek tűnő rengetegben. A levelek között fátyolos csíkokat rajzolva tört elő a napsugár. Sok-sok egymástól enyhén távolodó fénysáv. Mintha megrepedt volna a Világ teteje és leszűrődnének a Menny fényei a Földre. Valami különös béke járta át.

Még néhány percig hallgatta a távoli madarak énekét, a bogarak neszező igyekezetét, a levelek mozdulatlan remegését és ereiben a vér zúgó lüktetését. Majd nagyot sóhajtott és elheveredett a finom smaragd-szőnyegen. Kellemesen bársonyos érintése volt a fűszálaknak és valahogy, hűvösen puha-szagot árasztottak.

Feküdt. Behunyta a szemét és beszélni kezdett. Tudta, hogy valójában nem hallja senki, de mégis, most valahogy jobb volt hangosan kimondani a gondolatokat. Szokott időnként a lovával is beszélgetni, de ez most más volt. Mintha ott feküdt volna mellette egy fiatal fiú és figyelmesen hallgatná a szavait. Ő pedig csak mondta, mondta. Annyira kikívánczoltak a szavak, hogy semmiképpen nem tudta volna visszafojtani őket.

- Tudod Barátom, van úgy, hogy csak fekszik a hátán az ember... sem életről, sem halálról nem akar tudni, csak nézi a feje felett úszó felhőket, vagy a ráboruló levelek sátorát. Valójában mindegy mit is néz. A lényeg, hogy "lásson"... lásson mögöttük valamit...

Na nem úgy mit a rohanó, örökké feladatokat üldöző felnőttek, hanem inkább úgy, mint az álmodozó, mindenre rácsodálkozó kisgyerekek. Ők nem azt látják, ami a valóság, hanem azt, ami az igazság. Nem a kimondott szavakat hallják, hanem az őszinte érzéseket. A valóság csomagolópapírja lehámlik az igazságról az Ő lelkük előtt. Így az égen sem a felhőket, a kéken ragyogó levegőt, hanem a világ mélységesen mély, szép és egyszerű titkait látják. Nem félnek "látni" és nem is akarnak "látni" csak úgy egyszerűen... "látnak". Mert ez így természetes.

Azután majd elmúlnak az évek és lassan felhőkké válnak a felhők, kék éggé az áttetsző levegő, lombokká a zöld vágyak sátrai és a szél is csak mint a levegő mozgása sodorja tovább a port a pusztai vidékeken.

Igen...

De most nézzünk együtt! Nézzünk megint egy kicsit a fejünk fölé, a racionális gondolatok mögé és "lássunk"... úgy igazán. Nézzük a fent vágatató méneseket, a dús fűvű pusztákat, a hatalmas erdőket. Lovagoljunk a lobogó sörényű, villámgyors lovakon. Lássuk a hatalmas hullámokkal zajosan verdeső tengert, a rohanó folyókat és a vidáman ugrándozó patakokat. Álljunk meg a kis tavak partján. Nézzük a békákat, a tavirózsák fehér és rózsaszín virágait, a víztükrön csillogó vakítón-vibráló napsugarakat. ...és lássuk meg az ég tükrében az arcunkat. Az igazit... Azt, amit az álarc mögé rejtünk, amikor az emberek között járunk.

Azt hiszed Barátom, hogy neked nincs. Ne hidd! Nem vagy már gyerek. Ifjú vagy. Éppen most kezded növeszteni az álarcodat. Azt hiszed jobb, ha nem tudják milyen is vagy valójában. Elrejtőzöl, mert félsz, mert szégyenkezel, mert nem akarsz különbözni, mert így biztonságosabbnak gondolod, kifizetődőbbnek, kényelmesebbnek.

De ne hidd, hogy így van. Csak látszat... Valójában elveszel az álarc mögött. Rabbá teszed a saját lelkedet és lassan belepusztulsz. Lelked az álarc mögött egyre mélyebb magányba süllyed, egyre sorvad, elveszti fényét, tisztaságát. Magányában, szomorúvá, elkeseredetté válik. Merev lesz, eltűnik légies könnyedsége, elnehezül és lassan megdermed.

De Te még választhatsz! Választhatod, hogy önmagad maradsz és szembeszegülsz minden megszokással, megőrzöd lelked tisztaságát, könnyedségét, a szabadságodat... Te még választhatsz...!

Oldalra fordította a fejét, kinyitotta a szemét és egy pillanatra meglátott egy arcot maga mellett. Egy szomorú, fiatal arcot, ami lassan eloszlott, mint reggeli napfényben a ködpamacsok... De még bele tudott nézni a szemekbe és tudta, hogy a szemekből rég elveszett Önmaga nézett vissza rá...

Érezte, hogy egy kicsit közelebb került egykori szabad lelkéhez... megint lazább lett egy kicsit az álarc...

Felállt, mert mennie kell tovább az Úton...

Álmodj tovább

csak álmodj tovább
álmodd, hogy léted során
van még szó mit nem mondtak el...
van még hang ami
felemel és van még
hely ahova elérhetsz...
mert ez az élet mindig mást akar
a fej, a kar és a láb...
de Te ne add ezután
alább, hiszen ember lehetsz
és legalább előre mehetsz, ha érzed
maradni már nem lehet

csak álmodj tovább
álmodd, hogy a verejték
gyöngyökké válik izzadt
testeden és amikor zuhansz
senki nem nevet elesteden
kereszted válladba mélyed
és érzed újra az élet súlyát...
rád nevet, kit sohase
láttál és eléd jön a legszebb érzés
amire annyira vágytál
és átölel, magához húz
szorosán és nem enged el
és akkor majd EGY leszel
egy a MIND közül aki a Földre költözött
és így lett áldott vagy még inkább
örjöngve vágyott... üldözött

A szív húrjai

csendes éjjel
éji fényel
csillagösvény útjain

könnyű kézzel
hintem széjjel
vágott, régi bókjaim

porzik az ég
sötét fátyla
víg dalomra megremeg

csodálkozva
néz reám a
fakó őszi fürgeteg

gyémánt szemek
szikrát szórnak
halovány Hold felragyog

nevetnek, ha
rád találnak
gyönyörű szép csillagok

virág szirma
harmat bölcső
tört napsugár járja át

titkon őrzi
hervadt világ
csenddé mállott sóhaját

mégis mosoly
ül ajkamra
csak azért is nevetek

nem győzhet le
fájó bánat,
fegyverem a szeretet

mosolyunk, ha
találkozik
a végtelen útjain

zene csendül
szívünk régen
halottnak hitt húrjain

Szikrák, Napok

*hány szikrát gyűjtöttem már
sötét, bársony-puha égen
és milyen örömmel néztem
a csalfa fényeket, ahogyan
csillagképeket alkotnak és vezetnek
vándort, hajóst, utazót
és sóhajra készítenek bús,
vagy boldog szerelmeseket, akik
társuk, vagy a magány oldalán
elmerengenek a távoli tű-fények
ragyogó halmazán*

*hány rőzselángot hagytam már
elhamvadni és az illanó láng
nyomát őrző szívdobbanásként
vibráló parázssal rajzoltam
vérvörös, vagy narancs köröket
és végtelen jelet, mely a kezemből fakadt
és mint vékony, önmagába forduló
patak ott maradt
hiába fedte hamvadt hamu szürke
pora az egykori tüzet, a jel
még retinámon át üzent*

*hány máglya lángjába néztem már...
szinte fáj a szemem és a kezem
eltakarta hőtől égő arcomat
láttam elhamvadni egykori
életek nyomát és
fekete-szürke porát sirattam néha
bár éreztem milyen nagyszerű ez az
egész, amint az anyag eltűnni látszik
és elválik lényeg és a hordozó
vonzott ez a szinte feloldozó élmény
és követte tekintetem a felfelé törő pernyét,
amint rebben, lebeg, ujjong, majd
visszahull oda, ahová tartozik
és majd lassan földdé változik,
de a lángok peremén, ahol elenyészik
a fény, ott megláttam a vibráló,
forrongó levegőben, amint
a fa lelke szabaddá vált és
áttörte az egykor szorító határt*

*hány Napot őriztem féltőn szívemben
neveltem, tápláltam, melengettem
és később hogyan csodáltam lebegő,
aranysárga fényét, a kavargó tűzőzönt,
mely újból és újból rám köszönt
boldog voltam ha szívembe néztem
és mennyire féltem, elhagy majd
és mégis, ha eljött az idő,
küldtem: Menj! Ne maradj itt!
Vár a világ, hogy életet adj!*

*...és ment, és tündököl most is,
fényét már másokra ontja,
rám már csak ritkán hullik
egy-egy csillanó sugár
és olyankor boldog-szomorú szívem
hevesebben dobog, hisz
nem hiába hittem! a tüzem
most is tovább ég....*

*de azóta is új Napok gyúlnak
bennem és új hittel óvom fényüket,
vigyázom létüket, hogy erősek legyenek
és Ők is útra kelhessenek
bár tudom, majd minden búcsúnál
újra meghalok, de amíg szívem
dobog mindig lesz új remény és
mindig lesz új búcsúzás, mert
így követeli az örök
Megújulás...*

Ajándék

*ajándék legyen a szél
amikor arcodhoz ér
ajándék legyen a tűz
ami lobogva előre úz*

*ajándék legyen a föld
ami ha kell fekete
ha kell zöld*

*ajándék legyen a víz
ami szádban életíz
ajándék legyen a Nap
amint reggelente simogat*

*ajándék legyen a Hold
ami ha kell andalít
ha kell átkot old*

*ajándék legyen a kéz
amint érintést idéz
ajándék legyen a szó
ami igaz és való*

*ajándék legyen ez a vers
ami kicsit suta
kicsit nyers*

megpattant

*megpattant az égen valami kék sugár
felhőkről néz le ránk a ködös alkonyat
eltörtek mind a nap-szilánkok
elnyelte a csend a hangokat*

*csábít a sötétség
meleg és rejtélyes az este
és elnyúlik a föld felett
az éjszaka édes teste*

*megpattant az ég szövete
és a hanyatló napkorong
szikrákat szórt a magasba
ezen az különös alkonyon*

*sóhajtó szélről rezdülnek
az érzékek húrjai
és hogy nyílnak a virágok
szinte már hallani*

*szirmok közül szabadulnak
bujá bilincs-illatok
átölelnék, körbefonnak
de mozdulni nem tudok*

*megpattant az égen valami kék sugár
Hold-sarlón hintáznak most az álmaink
eltörtek mind az igaz mondatok
hazudni kényszerítenek vágyaink*

*csend van bennem és hallgatok
a némaság ül velem egyedül
és hallom ahogy távolodva
egy angyal még nekem hegedül*

adni és elfogadni

*miért hiszed, hogy
életed nyomot hagyhat
az idő végtelen ködén*

*a mindenségben
semmi nem létezik
minden és semmi
nem különbözik
hiszen a két végtelen
összeér*

*ne kívánd újra látni
elmúlt történések
sápadt visszfényét
ne akarj jövőt építeni
a jelen szilárd alapja
nélkül, amely épp
most készül*

*minden áldozatod
hiába való
hát nem látod?
nem érted?
csak a boldogság számít
csak az öröm,
amely minden pillanatban
beköszön a küszöbön*

*csak fogadd el!
csak hidd el,
hogy a Tiéd
csak ragadd meg,
ne engedd, hogy eltűnjön,
hogy nyomában
csak az elszállt
lehetőség savanykás
íze maradjon,
mely megmérgezi
különben fényes jövőd*

*mi lehetne több?
mi lehetne fontosabb?
az egész csak ennyi
boldoggá tenni
boldognak lenni*

adni és elfogadni

adtam

*két kezembe fogtam a Napot
megráztam
az éjbe szórtam ezer csillagot*

*szemedben szivárványt találtam
kiszabadítottam
hogy boldog légy csak azt kívántam*

*végig jártam a hideg úr tereit
rájöttem
a boldogság semmin nem segít*

*érintésemmel tüzeket gyújtottam
csodáltam
mégis mindet hamvadni hagytam*

*átléptem hazudott korlátokon
megértettem
sehol nem vagyok és nem is lehetek otthon*

*futottam és reméltem előbb oda érek
felismertem
sehová nem jutok ameddig félek*

*lefeküdtem és vártam a végzetet
éreztem
a céloom hozzám érkezett*

Kezemmel

*Kezemmel simítom el
vad fodrait a szélnek.
Apró lelkeket ölelek
magamhoz, ha félnek.*

*Szememben melengető
rózsetüzek gyúlnak.
Szavaim igazgyöngyként
a földre hullnak.*

*Mosolyommal bársonyszirmú
virágokat nevelek.
Szívem dobbanásában
rejttem el az életet.*

árva vándor

*megint egyedül
és megint szemben a fal
megint az úton
és megint egy kanyar*

*felül az égbolt sír
alul a föld kiált
üldözött lett mind
aki erre járt*

*csúfol minden csepp eső
ami arcodra talál
de Te árva vándor
mi mást is várhattál*

*úton vagy régen
csak árnyékod kísért
mindent ott hagytál
egy percnyi "mindenért"*

*szemed lehunyva
lábad néha már botlik
önmagad kerülöd
lelked csendben szétfoszlik*

*bár nem látja senki
képzelt bűneid terhét viszed
hogy valahol várnak
már nem hiszed*

*az ösvény egyre szűkül
és mindig felfelé vezet
higgy benne és lesz aki
megfogja lehanyatló kezed*

*egyre önmagad kergetted
mindig önmagadtól menekültél
utad bejártad és a célhoz
...Önmagadhoz érkeztél*

mag

*akár a megfáradt hangok
hullanak le a szárny szegett évek
izzik még a Nap, száguld még a Szél
de én mégis kicsit félek*

*sodor az élet óceánja
szigetről szökött mag vagyok
átázott, sós már a testem
de mégis érintetlenül hagyott*

*ha partot érek zúgó habok között
napfény szárítgat és vihar dobál
de én egyre csak abban bízom
hogy valami "jó föld" majd rám talál*

dobol a vérem

*véremben van paták dobogása
hallod?
itt visszhangzik a szívemben*

*dobol a vérem
lüktet az érben
százezer élet
emléke hajt*

*dobol a vérem
szívemben mélyen
elrejtve régen
őrizem Népem
a mag újra kihajt*

*véremben van puszták dalolása
hallod?
itt zuhog a fülemben*

*dobol a vérem
áramlik az érben
millió élet
szárnyal a dal*

*dobol a vérem
szívemben mélyen
elveszne érzem
egykori népem
ha feledném a dalt*

egyszer már...

*egyszer már voltam itt
egyszer már követtelek
egyszer már vártál rám
egyszer már öleltelek*

*szikra voltam tűz fölött
parázs voltam tűz alatt
sárga lángnak öltözött
felégető gondolat*

*egyszer már suttogtam
egyszer már hallottál
egyszer már fény voltam
egyszer már láthattál*

*alkony voltam éj előtt
hajnal voltam éj után
kristály tiszta délelőtt
majd perzselő délután*

*egyszer már hazudtam
egyszer már sirattalak
egyszer már bús voltam
egyszer már megszántalak*

*vágy voltam egy csók előtt
ölelés egy csók után
bár még alig kezdődött
és máris a búcsú vár*

*egyszer már dal voltam
egyszer már csendültem ajkadon
egyszer már vers voltam
egyszer már meghaltam jól tudom*

visszatérés

*zöld fű köszönt ebben a hatalmas,
végeláthatatlan, szabad pusztában*

*csak állok a szélben mozdulatlan
már régen volt, hogy itt jártam*

*átölelt azóta megannyi táj,
megigézett számtalan élet varázsa*

*áldast hintett fekete fejemre
szabad földek illatos virága*

*a lányok csábos táncot jártak
kínáltak gyönyört, de hiába*

*nem láncolt magához vásárolt kincsek
hamis megváltást ígérő világa*

*

*csak porszem voltam
egyetlen magányos kvarc darab
síró rög csupán*

*csak vízcsepp voltam
egyetlen reszkető, átetsző
keserű könny csupán*

*csak sóhaj voltam
egyetlen magányos, elhaló
fájdalmas vallomás csupán*

*csak élet voltam
egyetlen magányos, lobogó
égő lélekláng csupán*

*de most végre újra itt vagyok
mondjátok Ti is,
hogy mindig vissza vártatok*

*holdfényes éjszakában
az árnyak eltűnő surranásaiban
ugye néha láttatok*

*tábortűz mellett
amikor fény táncolt az arcokon
ugye hozzám szálltatok*

*amikor magába temetett
sziklák éles-szélű bánata
ugye rám találtatok*

*és most itt állok újra
a széllel szembe fordulva*

*fűtenger köszönt
és védenek a hegyek*

*sátrat borít rám az égbolt
Őseimhez megyek*

*az Első Kör véget ért
az Út vezet tovább*

*majd elindulok újra
ha... szükség lesz rám*

tűz mellett

*ülj ide mellém
érdes vén fa rönkje
fenekünk alatt*

*ülj ide a tűzhöz
emlékezni hívlak
elfeledett árnyalak*

*nézz a lángokba
lobogó fényükön túl
láthatod a múltakat*

*dicsőséges történelmünk
dicstelen tett nincs
mind elégett már*

*csak hőseink voltak
bátrak és vakmerők
akiket mindenki csodál*

*

*különbek voltunk akkor
emberebbek és hatalmasak
emlékeink dalolnak
amint a láng a fába harap*

*felzendülnek a nóták
ahogy lobognak a lángok
elbódulnak az elmék
és mai csodákra várok*

*nézd a vörös táncot
vérben tocsognak a lábak
nézd a narancs lángot
már szinte nem is látlak*

*amott lángol az ég is
érezed ezt a tüzet
hogy pattog a szikra
hallod ahogy üzen?*

*tisztító tűz ez
az emlékeké
tisztító tűz ez
mindegy kié*

*tisztító tűz ez
és hogy lobog
az a sok láb...
és mind dobog...*

*dobognak a tűzben a lábak
lángolnak a lépések a talpunk alatt
most járd a táncot
holnapra semmi nem marad*

*leég a tűz
elhamvad a parázs
nem marad más
csak néhány üszkös fahasáb*

emlékszel még?

*emlékszel még?
emlékszel még a hegyek dalára?
a puszták szava cseng még füledben?
mondd!*

*az az ősi idő...
mikor még az Istenek közöttünk jártak
mikor még ritka
sötét árny volt a bánat
és az öröm az égboltig hatolt
milyen tiszta volt akkor még a Nap
sárga fénye Aranykort varázsolt azokból az időkől
milyen őszinte volt akkor még a Hold
nyugodt fénye Ezüst Óceánt festett a végtelen mezőkből
ragyogóbbak voltak a színek mind...*

*a vörös hajnalok
a fehér álmok
és a zöld remények
múltunk ecsetjén ragyogó festékek
akkor csak értünk és nem mások ellen ragyogtak
nem trikolór volt még
csak a szívünk maga
de azóta sok csúf eszme lobogtatta
a szent zászló-színeket
és a hamis igazságok nyálával együtt
köpték a szemünkbe az egykor dicső szavakat
mennyi indulat
és mennyi gőg keveredik most a dalokba*

az Istenek...
mondd!
hová lettek?
itt hagytak
hisz az ember úgyis "jobban tudja"
mi kell és hogyan kellene
és azt hiszik úgysem tehetnek ellene
alig néhányan emlékszünk
hogy a vad szelek nem igazat mondanak
hiába harsognak
hiába üvöltenek
és mi tudjuk csak
hogy a bátorság nem azt jelenti
a gyengéknek kell támadnunk
hanem azt
hogy a végsőig harcolunk
ha tudjuk nekünk van igazunk
de nem keressük a harcot
nem hajszoľjuk a diadalt
mert csak az győzhet
aki "békét arat"

emlékszel még?
emlékszel még a csendes vacsorákra?
a lakomák zsvája cseng még füledben?
mondd!
messze már az az idő...
valahol elveszett a nyugalom
barangoltunk számtalan igaznak hitt utakon
és tévedtünk sokat
bár a szívünk mindig mutatta az utat hazafelé

de néha itthon is tévutakon jártunk
az igazat itthon sem találtuk
és egymásra támadtunk
mindig a másik tehetett róla
ha szakadt a ruha
ha törtek a csontok
és folyni kezdett saját vérünk vére
még akkor sem értettük
hogyan mi lakolunk meg érte

nem láttuk
hogyan békétlenségünk a legnagyobb ellenség
és győzni csak harc nélkül lehet
nem nyújtottunk kezet
mert erősebb volt a gőg
a sértett önérzet
és az önös érdek
mint a jövő

múltunkat is feláldoztuk
a hatalom oltárán
minden dicsőséget magunknak akartunk
ami jót és szépet más tett
azt mind letagadtuk
különbnek hittük magunkat mindenkinél
pedig alávalóbbak voltunk
még önnön magunknál is
elfojtottuk jobbik énjünk
és elhitettük magunkkal
hogyan csak így lehet élnünk

*emlékszel még?
emlékszel még az ostoba hiába-csatákra?
a sok demagóg szónok szava cseng még füledben?
mondd!*

*nem is kell emlékezned
elég körbe nézned
elég ha nem hunyod be a szemed
nem zárod be a füled
és legrosszabb emlékeink között találsz magad
igaz még nem a halál arat
még "csak" szavakkal öljük egymást
és még csak néha repül a kő
ritkán csattan a pofon
és még csak itt-ott lobban a láng
de emlékszel?
mondd!*

*emlékszel hova vezetett mindig
ha lenéztük a másikat
ha azt hittük jobbak leszünk
ha másokról rosszat hiszünk
megint szentekre és gonoszakra akarjuk osztani a világot
átvéve Isten szerepét?
megint fel akarjuk lobbantani a lángot?
amit később féken tartani már nincs elég erő
és nézhetjük amint minden elég
a pusztítás önmagát táplálja
és csak az lehet a gátja
ha fogytán a felperzselni való
na persze a megtisztulás...*

*a tisztító tűz...
meg hogy új élet születik a romokon...
milyen nagyszerű eszmék is ezek
az a baj
hogy az egész csak addig érdekes
amíg pusztítani lehet*

*és az új
a megszülető
pont olyan amilyet elképzelnek
az egykor tüzet szító kezek
de talán még vagyunk néhányan akik tudjuk
téved ki önmagát tévedhetetlennek hiszi
rossz úton jár
aki az egyetlen helyes utat a lába alatt tudja
az ilyen meggyőződéseknek sötét a múltja*

*emlékszel még?
emlékszel még sok év múlva?
a mai kérdések csengenek majd füledben?
mondd!*

*ülünk-e még valamikor
egymás mellett csendben
és beszélgetünk-e a régmúltról
a mostani ostoba időkről
és szégyenkező mosollyal
nézünk-e majd egymásra
látva
hogy mostani butaságát
akkor már mindegyikünk bánja...*

Magyarságom

*Magyarságom
nem nyomtatott papírra írom,
nem hangzatos szavakban,
hanem a szívemben hordom.*

*Senki el nem veheti,
bár hiheti, hogy jobb
vagy különb nálam,
mert én nem kiabáltam.*

*Halljuk meg
milyen üresen cseng
a tömegek szava,
amikor azt üvöltik: Haza!*

*Hiszen szerethet-e valakit
az, ki másokat gyűlöl?
Simogathat-e őszintén
egy lesújtó ököl?*

*A hűség észrevétlen,
csendben dobog idebenn.
Nem hangzatos szavak csak a tettek mutatják
ki magyar, ki osztozik hitemen.*

hősök

*hol laktak az egykor volt hősök
kikről regéket zengtek dalnokok
és a véres harcok után
hol várták őket nyugalmas otthonok*

*hol hajtották fejük álomra
és az álmaik nyugodtak voltak vajon
lágý dal csengett a fülükben
túl minden harci zajon*

*ábrándoztak-e csendes örömökről
és mosolyuk volt-e gondtalan
gyermekük ha játszott
vajon nézték boldogan*

*és jutott-e eszükbe olykor
ha csaták közt magukban ültek
talán arra is gyermek várt
akit oly bátran megöltek*

*szerették a háborúkat
vagy muszáj volt csak a harcuk
büszkék voltak ha emlékeztek
vagy néha könnyes volt az arcuk*

*amikor lehetett
vajon elkerülték az ölést
mit tartottak többre
a csatát vagy a baráti ölelést*

*és nekünk akik e dicső
hősökre emlékezünk
vajon simogatna vagy ütne
gyakrabban két kezünk*

*talán ha látnánk a dicső múltak
csendes hétköznapijait
talán másként vívnánk
életünk mai harcait*

hazaérkezés

*harcok már nincsenek
a fáradt nomád hazatér
aléltan lebeg
simogatásaid tengerén*

*a Végtelent hajszolta
oly sok vándorút során
és itt találta meg
szemed szelíd sugarán*

*mennyi küzdelmet vívott
mennyi vad csata ölte a lelkét
és kezed érintése vette le róla
sorsa minden terhét*

*szavakat kiáltott és várta
hogy a Világ megértse
most hallgat
és felcsendül az összhang zenéje*

*milliók lelkét akarta
egykor felemelni
most boldog
ha egyetlen-egyel megteheti*

*könnye csak titokban hullott
senki ne lássa
pedig minden könnycsepp
a tisztaság forrása*

*honnan jött nem emlékszik
hová tartott nem számít már
most érkezett meg
test és lélek hazatalált*

*fejét öledbe hajtja
és valóságot álmodik
ha felébred
talán élni kezdi legigazabb álmait*

elgurult...

*mint fejem fölül a glória
úgy hiányzik a rend
valahol elveszett
a felhőkön túl
ott a végtelen tereken
ott gurul most a józanság is
és az elvesztegetett időt
sodorja ezüst fonállá
a fürge ujjú sors
a lézengő hős
sokfelé megfordult
sokakat segített
de senkinek sem ismerős*

*gurulnak tovább
egyre távolabbra
a dicső tettek
a kiérdemelt sikerek
a régóta cipelt terhek
már fájnak a térdek
a zsigerek
bicsaklik az ízület
elveszett a léptek üteme*

*elgurult mellettem száguldva
rám sem nézett
az elismerés
a siker
elérhettem volna
de sosem volt fontos...
néha mégis azt érzem
valami kell
kellene
kellett volna*

*renddé kellett volna rakni a szavakat
szép szabályosan ahogy illik
ahogy várják
ahogy kéri
keresik az "értők"
az ítések
akik tudják vagy tudni vélik
mit írtam
mit érzek*

*de mint ahogy fejem fölé
a glóriát nem kívánom
érzéseimet sem megszokott rendbe állítom
csak szívem kitárom
és hagyom hogy jöjjenek sorba
ujjaim vezessék
az érzések
az álmok
az eszmék*

*és ha mindent elmondtam
hát akkor megállok
lássátok rendetlen lelkem
minden hibám
amivel semmit nem törődik
aki vár
és minden renden
versen és glórián túl
csak én vagyok az aki Neki
aki Róla beszél
és minden csókját felém sodorja a szél
mosolyával simogat a Nap
és ki bánja akkor
hogy már minden elgurult
és semmi nem maradt...*

Elfelejtett mosolyom

*Csend borult az
alkonyi-vér áztatta tájra.
Szelíd lankák némán
vártak az éjszakára.*

*A lemenő nap vörös
csíkokra szakadt
nézte a fészükre
megtérő madarakat.*

*A nemrég még büszke korong
hangtalan mállott szét a láthatáron.
Csak némi visszfény maradt utána
mint derengő álom.*

*Nehéz fátylát lassan
terítette szét a sötét
s könnyű kézzel hintett
csillagokat az égen szerte-szét.*

*Vágyak ébredtek,
a fák susogni kezdtek,
a levelek távoli
kedveseknek üzentek.*

*Sűrűbb lett a virágillat,
ahogy elúszott a rét fölött
Lecsendesült tó tükrére
a holdvilág költözött.*

*Mintha mindig így lett volna,
olyan most a nyugalom.
Ez a béke előcsalja
elfelejtett mosolyom.*

Földem

*kedves Föld, ki szelíd
lankáiddal terítesz eléem Hazát,
s befogadod milliárd fiad porát,
ennem adsz és hátadon hordozod
testem, házam, városom
tűröd minden ostoba tettem
s csak néha lázadsz ellenem*

*kedves vagy nekem
Te látható s láthatatlan
határral ölelt föld darab
minden őszám vére és
emléke hozzád tapad
Te tápláltad Őket
s Te hordozod jövőnket
ismered minden léptemet
a tetteim, a rosszat és a jót
s Te ítélsz majd felettem*

*szeretlek Hazám
más föld lehet bármily
szép vagy gazdag
Te más vagy, Te a vérem vagy,
az életem, a gondolataim
mehetnék más tájakra élni
de előbb szívemet kellene kitépni
ledobni s taposni bele a földbe
míg egyé nem lesz Veled*

átkozódva tombolni
mindent szétrombolni
minden édes vagy keserű emléket
mit lelkemben lelek
s ha minden kiirtva már
s szívem az egész határ
akkor nézni üres szemekkel
akkor sírva leborulni
mert szív nélkül mit ér az ember

és akkor az emlékek újra
kinyújtják csápjaikat
s én ásom a földbe magam
befedem magam örökre
őrzöngő testem keresi szívét
s közben egyé lesz Veled
s ím mindent megtagadva is
csak itt áshatnak sírt nekem
mert ez az én Földem,
...mert ez a Hazám

Gyűrött színek

*Gyűrött színek lobognak a szélben.
Egymáshoz öltött csíkok,
mint varratok egy szíven.*

*Piros,
mint az ajkak forró csók után,
mint szégyen pírja az ártatlan arcán,
mint alkonyi szélben a lebukó napkorong,
mint a remény sugara ébredő hajnalon.*

*Fehér,
mint elsápadt indulat, ha harag feszít belül,
mint az angyal szárnya, ha a lélek üdvözül,
mint a felhő fodrán megcsillanó Végtelen,
mint friss hó az elhagyott réteken.*

*Zöld,
mint fészket rejtő nyári falombok,
mint az "életet" nevelő szántóföldi dombok,
mint békalencse apró, nyugodt nyári-tó vizén,
mint lombszöcske öregapó dolog-ráncos kezén.*

*Gyűrött színek lobognak a szélben.
Három sáv egymás fölött,
hitem, vérem és földem között.*

Hazám

*Ha azt mondom Hazám...
...mit mondok akkor?
Mondom az ég sosem volt kékjét,
füvek édesen zöld illatát.
Mondom a levegő anyatej ízét,
földek szülői bánatát.
Elmondom a kalászok rengetegében
megbúvó búzavirágot.
Elmondom a hólepel alól
csontvázként kibukkanó akácot.*

*Ha azt kiáltom Hazám...
...mit kiáltok akkor?
Kiáltom harcokban megfáradt
nomád népek nyugalmát.
Kiáltom bezúduló még vad
hadak pusztító dúlását.
Kikiáltom a szabadságunkért
életüket adók néma sikolyát.
Kikiáltom a fehér, a vörös és
minden más színű terror iszonyát.*

*Ha azt súgom Hazám...
...mit súgok akkor?
Súgom szeretettel ölelő folyók
égszínű, lankás habjait.
Súgom mosolygó dombok, hegyek
útra csábító hangjait.
Belesúgom a sötét barlangok
nedves-csendjébe titkaim.
Belesúgom gyógyító hőforrások
gőzölgő mélyébe bánataim.*

*Ha azt hallok Hazám...
...mit hallok akkor?
Hallom gyermeküket altató anyák
lágyan-mosolygó dalát.
Hallom ártatlanokat pusztító
harcokba indulók sóhaját.
Meghallom, ha ismerős csillagok fényét
nézni hívnak kristályfényű esték.
Meghallom, ha egymásnak égi-titkokat
súgnak a villám röptű fecskék.*

*Ha azt játszom Hazám...
...mit játszok akkor?
Játszom napsugarat arany koronánk
ferde keresztjén.
Játszom véres harapást parasztvezér
mepsütött testén.
Eljátszom, hogy csak itt élhetek
annyira szeretlek.
Eljátszom, hogy érted élek
sohasem temetlek.*

*Ha azt álmodom Hazám...
...mit álmodok akkor?
Álmodok dicső és hitvány urat,
szép jövőt és büszke múltat.
Álmodok nyugodt éjszakát, boldog nappalt
és esküket, amelyek megfakultak.
Megálmodok elesett bevehetetlen
büszke várakat.
Megálmodok komoly felnőtte silányodó
tervekkel teli srácokat.*

*Ha azt látom Hazám...
...mit látok akkor?
Látom a mesék hőseit
Csillagszeműt és Fehérlófiát.
Látom a csillagösvényen érkező
Csabát, Attila fiát.
Meglátom mennyi nyomort és szenvedést
viselt el népem.
Meglátom mennyi náció alkotja
összeolvadva lázadó vérem.*

*Ha azt vallom Hazám...
...mit vallok akkor?
Vallom az édes gyermekkort,
eperízű fákat, hatalmas teleket.
Vallom az angyali lányokat,
édes csókokat, szép szerelmeket.
Megvallom minden jó tetteimet
és jutalmam elől elfutok.
Megvallom minden vétlen vétkeimet
és a büntetést elfogadom.*

*Ha azt hiszem Hazám...
...mit hiszek akkor?
Hiszem a lehullott gyümölcsöt,
az érett gabonát.
Hiszem a paraszt könnyét,
a munkás bánatát.
Elhiszem a sírokon égő gyertyák
emléket őrző lángjait.
Elhiszem a gyermekek jövőt-ígérő
gondtalan kacajait.*

*Ha azt érzem Hazám...
...mit érzek én akkor?
Érzem, hogy élek,
érezem, hogy ember vagyok!
Megérezem, hogy ide,
hozzátok tartozom!*

A szerző bemutatkozása

Szép napokat kívánok mindenkinek!

Koma vagyok. Vagyis polgári nevemen Komáromi János. Ezt a néhány sort rövid bemutatkozásnak szánom.

48 éves múltam és Pakson élek a családommal. Három gyermekem van: Anna, Áron és Bogdán.

Bács-Kiskun megyében születtem. Szüleim Dunapatajon élnek. Én 1982-ben végeztem a Kandó Kálmán Főiskolán és villamosmérnök lettem. Ezután a paksi atomerőműben kezdtem dolgozni. Később tanári diplomát szereztem és 2004-ig az erőmű iskolájában tanítottam. A kor kívánalmainak megfelelően foglalkozni kezdtem az informatikával és informatikusi vizsgát tettem.

Mindig túl sok dolog érdekelt. Azonban kezdettől fogva legjobban a zene, az irodalom és általában a könyvek vonzottak. Később egyre jobban kezdett izgatni a filozófia, a pszichológia és az ezoterika. Volt boltom, foglalkoztam grafológiával, vezettem önismereti tréningeket, írtam riportkönyvet egy kis egyház tagjairól, készítettem multimédiás anyagot az elektrotechnika kultúrtörténetéről, CD-ROM-ot "Az atomenergia kultúrtörténete" címmel, valamint szintén CD-ROM-ra került "A magyar labdarúgás története kezdetektől napjainkig", belekóstoltam a tai chi gyakorlásába, vezettem televíziós vetélkedő műsort, voltam helyi képviselő,....stb....stb....

De nézzük az írást! Az az igazság, hogy meglehetősen későn vettem tollat a kezembe, azzal a céllal, hogy valami irodalomhoz hasonló dolgot alkossak. Pontosan nem tudni mikor is volt ez az esemény, de az tény, hogy az első megmaradt művek 1981-hez és a szerelemhez kapcsolhatók. Akkoriban ismertem meg jelenlegi feleségem és hozzá írtam azokat a verseket, amelyek az általa megőrzött levelekben meg is maradtak.

Azóta különböző intenzitással és meglehetősen nagy szünetekkel írogattam verseket. 2004 nyaráig, mintegy 150-200 írásom gyűlt össze. A versek mellett az elmúlt tíz évben sok újságcikkem született. Ezek egy része tudósítás, más része publicisztika.

A versírás iránt az internet keltette fel ismét az érdeklődésemet. Meglátogattam néhány verses oldalt és fel is tettem néhány írásomat. A fogadtatás arra készítetett, hogy elkezdjek újra írni. Azóta nagyon sok vers született. Rengeteg támogatást, biztatást kaptam az oldalak olvasóitól. Szívesen felsorolnék néhány nevet, de ezt inkább csak gondolatban teszem meg. Tagja vagyok az Irodalmi Rádió alkotói csapatának és több versem elhangzott a műsorokban, a felolvasó esteken, megjelent a kiadványokban. A rádió 2007 Legjobb Szerzője szavazásán második helyezést értem el.

2005 januárjában saját honlapot indítottam. Külön oldalakon kaptak helyet a hangos és a megzenésített versek. Ez utóbbiak legnagyobb számban Papp Róbert zeneszerzőnek köszönhetőek és a KAT (Koma Alkalmi Társulat) formációjának. Mostanra azonban már Bodroghalmi László, Kotroczone Királyhidi Éva és D. Nagy László is megtiszteltek azzal, hogy megzenésítették néhány versemet.

Tulajdonképpen a szenvedélyek rabja vagyok. Személyeim a zene, a hangszerek, a kották, a könyvek, a versek...

*Bemutatkozásnak ennyi elég. Talán már sok is!
Remélem senkinek nem okoznak csalódást az írások!*

Üdvözlettel: koma (Komáromi János)

Honlapjaim:

Verses honlapom:

<http://www.gportal.hu/portal/verselo>

Megzenésített verseim:

<http://www.zenevers.n1.hu>

<http://www.zenevers2.n1.hu>

<http://www.zenevers3.freeweb.hu>

Hangos verseim:

<http://www.verselokoma.freeweb.hu>

<http://www.hangosversek.n1.hu>

[http://hangosversek.atw.hu;](http://hangosversek.atw.hu)

<http://www.hangosvers.n1.hu>

<http://www.hangoskoma.freeweb.hu>

A kötet megjelenését támogatták:

Paksi Atomerőmű Zrt.
<http://www.npp.hu>

Paks Város Önkormányzata
<http://www.paks.hu>

BIS Hungary Kft.
<http://www.bis.bilfinger.com>

Kópis és Társa Kft.
<http://www.kopiskft.hu>

Partner Kft. - Paks

D-Aqua Mérnöki Iroda Bt.

Járfás Tamás

Valamint azok a kedves olvasóim, akik az internetes verslapokon vagy saját honlapjaimon rendszeresen olvassák a verseimet.

Köszönöm mindenkinek!

Szeretettel: Komáromi János

9789630636285